

Danion Vasile

DOCTORUL DE POVEȘTI

De același autor (ultima ediție): *Jurnalul convertirii* (Editura Areopag, 2020), *Duhovnicul. Rugăciunea. Postul* (Editura Areopag, 2020), *Prietenul nostru, Sfântul Vasile de la Ostrog – Izbăvitorul de frică* (Editura Areopag, 2020), *Acuzatul 1988* (Editura Areopag, 2020), *Tinerii și sexualitatea – Între iubire și păcat* (Editura Areopag, 2020), *Despre înfruntarea bolii* (Editura Areopag, 2020), *Despre divorț* (Editura Areopag, 2020), *Patericul pe înțelesul copiilor* (Editura Areopag, 2020), *Patericul mirenilor. Pilde pentru secolul XXI* (Editura Areopag, 2020), *Cartea nunții* (Editura Areopag, 2019), *Cel mai scump cadou de Crăciun* (Editura Offline Times, 2019), *Despre înfruntarea necazurilor* (Editura Areopag, 2018), *Despre avort. Motive, traume, consecințe* (Editura Areopag, 2018), *Vlahiia – Puterea iubirii* (Editura Areopag, 2017), *Cum să ne creștem copiii* (Editura Areopag, 2017), *Mâncăți sănătos – Sfaturile elefantului Sunny și ale prietenilor săi* (Editura Offline Times, 2015), *Povești religioase – Povestea icoanei mele* (Editura Areopag, 2014), *Palatul poveștilor* (Editura Areopag, 2012), *Drumul cuvintelor* (Editura Egumenița, 2009), *Zorii apocalipsei* (Editura Egumenița, 2008), *Fețele apostaziei – Dărâmarea idolilor* (Editura Agnos, 2008), *Underground – Rebelii generației NU* (Editura Agnos, 2007), *Tinerii și sexualitatea – Repere pentru mileniul III* (Editura Egumenița, 2007), *Despre reîncarnare și invazia extraterestră* (Editura Egumenița, 2006), *Despre horoscop, cutremure și ghicirea viitorului* (Editura Lucman, 2006), *Tinerii și sexualitatea – Întrebări și răspunsuri* (Editura Lucman, 2006), *Tinerii și sexualitatea – Păcate noi, păcate vechi* (Editura Egumenița, 2005), *Despre înaintemergătorii Antihristului* (Editura Cartea Ortodoxă, 2004), *Mângâiere pentru bolnavi* (Editura Egumenița, 2004).

Contact: danionvasile@yahoo.com

© Pentru ediția de față, Editura Areopag

ISBN 978-606-9678-08-4

Danion Vasile

DOCTORUL DE POVEȘTI

Ediția a doua

Editura Areopag
București, 2020

Ilustrația copertei: Rodica Vieru

Detaliu dintr-o ilustrație a poveștii *Povești cu iubire*, de Danion Vasile (apărută inițial în volumul *Palatul poveștilor pentru copiii mari și mici*, tipărit la Editura Areopag, București, 2011).

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VASILE, DANION

Doctorul de povești / Danion Vasile. - Ed. a 2-a. -
București : Areopag, 2020
ISBN 978-606-9678-08-4

821.135.1

Introducere

Atenție: Aceasta este o carte de povești. Această carte nu conține pizza. Nici floricele. Nu conține jocuri pe calculator.

Această carte conține o parte din poveștile mele. Unele au apărut deja, în diferite volume, altele apar aici pentru prima dată. Titlul cărții este dat de prima poveste, *Doctorul de povești*. Nu am să îți spun aici despre ce e vorba în ea. Am să îți spun doar că această carte nu este doar o simplă carte de povești. Este, într-un fel, un manual de medicină, într-un domeniu nou, ai cărui pacienți sunt chiar... poveștile.

Fiecare copil care va citi – sau căruia i se vor citi – aceste povești va putea primi o diplomă nevăzută, care să ateste faptul că s-a specializat în diagnosticarea poveștilor bolnave. Povești bolnave? Da, așa cum există povești sănătoase, așa există și povești bolnave. Poveștile sănătoase sunt prăjiturile care înfrumusețează copilăria, cele care oferă copiilor lecții de viață, cele care te ajută să înțelegi mai bine lupta dintre bine și rău. Sunt cele care te transformă într-un mic erou, sau într-o mică eroină, gata să pornești în marea aventură a salvării celor aflați în tot felul de pericole. Poveștile bolnave... sunt de mai multe feluri. Unele au doar mici răceli, care trec fără tratament. Altele au boli mai grave, altele și mai grave. Adică, trebuie operate. Unele sunt atât de bolnave încât nici operația nu le mai poate ajuta.

E o mare diferență între diagnosticarea și tratarea unei boli. Cred că, dacă unele povești sunt foarte greu de tratat, totuși măcar e bine să fie identi-

ficat ca bolnav. Și, de fiecare dată când un copil citește o poveste bolnavă, ar trebui să își dea seama de acest lucru.

Ideal ar fi ca toate poveștile să fie ca niște prăjituri, ideal ar fi ca adulții să fie foarte atenți ce cărți le cumpără copiilor sau nepoților lor, și la copii să nu ajungă decât povești sănătoase.

Din mai multe motive, nu se întâmplă însă așa. Și răceala se poate transmite, în chip nevăzut, de la o poveste la copilul sau la copiii care au citit-o, ascultat-o sau văzut-o transpusă într-un film sau desen animat.

Unele cărți pentru copii sunt împărțite pe categorii de vârstă bine definite. Poveștile adunate aici sunt, ca toate poveștile pe care le-am scris, povești pentru copiii mari și mici. Adică sunt scrise pentru toți cei cu inimă tânără. Un om nu îmbătrânește când i-a albit părul, ci îmbătrânește când nu mai iubește frumosul. Îmbătrânește când nu mai iubește poveștile. Așa că există tineri cu păr alb, care au trecut prin viață frumos.

M-aș bucura dacă le-ai recomanda această carte părinților sau bunicilor tăi. M-aș bucura dacă ei ar fi alături de tine în aventurile descrise aici. Și asta pentru că, repet, nu sunt povești doar pentru copiii mici. Sunt povești pentru copiii mari și mici. Iar dacă ție ți se pare că ești prea mare ca să mai citești povești, convinge-te singur de asta. Fă un efort și citește primele povești. Oare chiar ești prea mare pentru ele? Sau, oare există cineva prea *mare* pentru povești?

O parte dintre poveștile din acest volum au fost tipărite în ediții frumos ilustrate. Mă gândeam că grafica poate să aducă în sufletele cititorilor mai mari o rază de sensibilitate. Totuși, întrucât unii au ținut să își apere statutul lor nou, care nu mai e de „copii

mici”, nu s-au apropiat de cărțile respective. Așa că am căutat să ies în întâmpinarea lor, și să tipăresc și textele fără ilustrații.

Dacă poveștile v-au plăcut, vă rog să le spuneți mai departe și altora. Și, așa cum mi-am pus eu puțin din inima mea în ele, atunci când le-am scris, așa vă invit și pe voi să o faceți, atunci când le veți spune mai departe. Vă spun un secret: în *Comoara din povești* veți găsi ceva important legat de asta...

Notă la ediția a doua:

Am scris – și sper că voi mai scrie – povești. Am constatat cu tristețe că din ce în ce mai mulți copii, de la vârste fragede, se *împrietenesc* cu telefoanele mobile, cu tabletele sau cu calculatoarele (am scris chiar o poveste, *Ultimul nivel*, despre efectele jocurilor pe calculator. Am scris și o altă poveste, *Hoțul de vieți*, despre modul în care televizoarele fură prea mult timp copiilor.)

Am ajuns la concluzia că ar fi bine să le putem oferi copiilor nu doar cărți de povești, ci și cât mai multe jocuri educative. De aceea am creat și produs câteva jocuri (nu pe calculator, ci board-games, adică de tip vechi, cu tablă și piese), încercând să le ofer copiilor și alte moduri de a-și petrece timpul liber. Vă rog să intrați pe site-ul www.areopag.ro, pentru a vedea despre ce este vorba...¹

¹ Întrucât realizarea unor jocuri educative, dar și atrăgătoare în același timp, este un demers dificil, am nevoie de sprijin și suport. Cu cât vor exista mai mulți părinți și bunici care mă vor sprijini la îmbunătățirea jocurilor pe care le-am creat, cu atât mai mult se vor putea bucura copiii de roadele acestei împreună-lucrări (n.a.)

Doctorul de povești

Aceasta este povestea lui Ioan, doctorul de povești. Ați auzit de el, copii? Este povestea primului doctor copil. Este povestea copilului care a vindecat multe povești bolnave. Este povestea unui copil care s-a împrietenit cu un clown, iar acesta i-a dat una dintre cele mai importante lecții de viață.

Prietenia dintre ei a început la un spectacol de circ. Când s-a terminat pauza, Ioan s-a grăbit să intre în sală și s-a împiedicat. A căzut și s-a lovit tare la genunchi. A început să plângă de durere.

Clownul l-a chemat la el, pe scenă, și i-a spus:

– Tu ești un copil frumos și cuminte. În ochii tăi nu trebuie să fie lacrimi, ci doar bucurie. Ochii de copil trebuie să fie ochi senini. Prin seninătatea lor pot schimba lumea...

Ioan era foarte emoționat. Se bucura auzindu-l pe clown vorbindu-i cu atâta afecțiune. Și de asta a păstrat sfatul primit în inima lui.

La sfârșitul aceluia an, de Crăciun, Ioan desfăcea pachetele cu cadouri. Alături de alte jucării, primise și o carte, mare și frumoasă. Frățiorul său, Mihai, care abia învăța să meargă, luase cartea în mână și se uita la poze.

La un moment dat, Mihai a început să plângă. Pe o pagină era desenat un dragon urât de tot. Copilul ținea cartea în mână și plângea. Când se liniștea puțin, se uita iar la dragon și începea să plângă din nou.

Ioan a încercat să îi ia cartea din mână, dar Mihai nu voia să îi dea drumul. Pentru că amândoi

trăgeau de carte, pagina cu dragonul s-a rupt. Părinții credeau că Mihai se va liniști.

Dar, nu a fost așa. Pe cealaltă parte a paginii începea o poveste nouă, și era desenat un clovn foarte simpatic. Și lui Mihai îi plăceau clovnii, așa că a început să plângă și mai tare.

– Stai, stai, nu mai plânge, spuse Ioan. O să lipească tata imediat pagina la loc.

După ce tatăl lui a lipit pagina ruptă, Ioan l-a rugat să lipească o altă pagină, albă, peste imaginea cu dragonul. Tatăl lui l-a ascultat, bănuind ce vrea să facă. Ioan s-a apucat să deseneze un alt clovn.

Mihai i-a mai arătat tatălui său alte câteva desene care nu îi plăceau, pentru că erau cu personaje urâte. După ce tatăl a lipit peste ele alte coli albe, Ioan a desenat acolo diferite personaje simpatice. În timp ce desena, i-a venit o idee. „Da, știi ce trebuie să fac, trebuie să schimb nu doar ilustrațiile, trebuie să schimb și poveștile. O să schimb tot ce nu o să îmi placă la cartea asta cu povești.” Și așa a făcut. L-a rugat pe tatăl lui să lipească alte foi albe peste tot unde era necesar, adică la trei povești, și apoi s-a apucat să rescrie poveștile respective. În câteva zile, treaba era terminată.

După câteva zile, George, un coleg de clasă care locuia aproape de el, i-a adus o carte și i-a spus:

– Mi-a plăcut cum ai reparat cartea cu dragonul. M-am gândit că poate o să repari și cartea asta. Nu vreau să o arunc, pentru că are și povești frumoase.

– O să încerc, spuse Ioan. Sper să îmi iasă bine. Totul e să nu mă grăbești, că nu e ușor. E ca și cum ai vindeca o poveste... Trebuie să găsești medicamentul potrivit.

Nu după multă vreme, învățătoarea lui Ioan a aflat cum își petrece acesta timpul liber – reparând

povești. Și l-a rugat să le vorbească și colegilor lui despre noua sa preocupare. Copiii au fost foarte încântați. L-au aplaudat din toată inima.

– Copii, Ioan este primul doctor de povești din lume, spuse învățătoarea. El a inventat o nouă meserie. Ar trebui să fie cât mai mulți doctori de povești, care să vindece poveștile bolnave, care să scoată din împărăția poveștilor tot ce e plin de violență, de imagini urâte, de monștri și de alte lucruri hidoase.

– Dar mie îmi plac poveștile cu monștri, interveni brusc un copil. Dacă o să scoatem dragonii și monștrii din povești, ce mai rămâne din ele?

Învățătoarea răspunse:

– E normal să existe în povești o luptă între bine și rău, între personaje bune și personaje rele, dar nu e normal ca răul să biruie, iar poveștile, în loc să educe, să stârnească violență sau răutate în suflete, prin personaje negative, care sunt prezentate cât se poate de atractiv... Da, copii, aveți grijă ce citiți, poveștile trebuie să vă hrănească sufletele...

Seara, Ioan s-a culcat gândindu-se la povestea pe care voia să o repare în ziua următoare. În timp ce stătea în pat, a văzut cum ușa se deschide și pe ușă intră George.

– Vino repede după mine, e nevoie de tine, strigă acesta.

Ioan sări din pat, se îmbracă repede și ieși pe ușă. O luă la fugă, încercând să țină pasul cu George.

Acesta fugea spre școală. În fața școlii se vedea un câmp de bătălie. O armată de dragoni, de monștri, de vrăjitori și de alte personaje rele se luptau cu o armată de eroi, de viteji, care erau sprijiniți de animale și de alte personaje de poveste, pe care Ioan încerca să le recunoască.

Ioan a văzut cum frățiorul său, împreună cu alți copii mici, au fost aruncați într-o trăsură. Cineva încerca să îi răpească.

Ioan și George au încercat să îi salveze, dar nu au reușit. Au fost prinși și ei și aruncați în trăsură.

Ioan se uita pe geam, așteptând să vadă sfârșitul luptei. Mihai începuse să plângă. Ca să îl liniștească, Ioan a început să îi spună o poveste despre bebelușii care s-au dus să-l salveze pe prietenul lor, care fusese răpit de dragoni. În timp ce povestea, George l-a întrerupt:

– Ce poveste e asta? Oricum, Mihai nu înțelege nimic din ea...

Dar, în timp ce vorbea, a văzut ceva neobișnuit:

– Ia uitați-vă, o mulțime de bebeluși se apropie de noi.

Ioan se repezi la geam. Da, o mulțime de bebeluși se apropiau, râzând și jucându-se, de câmpul de luptă.

Mirat, Ioan schimbă povestea:

„... dar bebelușii erau prea slabi pentru a-i veni în ajutor copilului. Și au cerut ajutorul... clovnilor”. „Da, al clovnilor”, spuse și George, arătând cu degetul spre geam. „Iată-i, se apropie...”

Atunci, Ioan continuă povestea, și, pe măsură ce pomenea alte și alte personaje bune, acestea apăreau pe câmpul de luptă.

Ioan a văzut în depărtare alți prieteni de-ai săi, care scriau ceva.

– Oare ce fac? îl întrebă pe George.

Un clovn care se apropia de trăsura lor pentru a-i elibera îi răspunse:

– Ce să facă? Schimbă poveștile urâte cu alte povești, și în locul monștrilor cu care ne luptăm apar aliații noștri.

Nu după multă vreme, armata dușmană a fost biruită. Copiii erau plini de bucurie.

– Dacă nu ne-ați fi ajutat voi, am fi pierdut lupta, spuse clovnul. Vă mulțumim...

Ioan era plin de bucurie. Dar..., brusc, a auzit cum îl strigă mama lui. Dormise. Acum era dimineață, și mama îl trezea, ca să meargă la școală.

Când a ajuns la școală, Ioan a rugat-o pe învățătoarea sa să îl lase să povestească ce visase. Când a terminat, învățătoarea a continuat:

– Copii, să știți că visul lui Ioan e într-un fel adevărat. Există o luptă între personajele bune și cele rele cu care vă întâlniți în cărțile pe care le citiți sau în desenele animate pe care le vedeți. Și în lupta asta câștigă cei cărora voi le dați mai mult din inima voastră, fie că sunt personaje bune sau rele. Uite, m-am mai gândit la poveștile reparate de Ioan. M-am gândit să organizez un concurs de povești, reparate de copii sau de părinții lor, care să îi convingă pe alții să fie mai atenți la poveștile și la eroii cu care sunt prieteni. Ce spui, tinere doctor?

– Vă mulțumesc, spuse Ioan. Ce pot să spun? M-aș bucura să apară cât mai mulți doctori de povești. Atunci războiul dintre personajele bune și rele s-ar termina mult mai repede...

Hoțul de povești

Se spune că, a fost odată ca niciodată, un împărat bun, Împăratul Harnic, pe care îl iubeau toți oamenii din împărăția sa. Faima lui se răspândise în toată lumea. A trăit în pace cu vecinii săi până când pe tronul împărăției vecine s-a urcat Împăratul Frumos. Nu după mult timp, supușii acestuia și-au dat seama că frumusețea împăratului lor este doar o frumusețe exterioară, și că sufletul lui era plin de răutate și de lăcomie.

Împăratul Frumos și-a strâns armata și a pornit la luptă împotriva Împăratului Harnic. Dar, deși avea mai mulți soldați, mai bine înarmați, totuși biruința a fost de partea Împăratului Harnic. Acesta lupta în prima linie, alături de soldații săi, pentru a-și apăra împărăția. Curajul și vitejia lor au fost ieșite din comun. Astfel că, rușinat, Împăratul Frumos a trimis soli la Împăratul Harnic și a cerut pace. Și s-a făcut pace, așa cum voia toată lumea.

Dar Împăratul Frumos nu se gândea decât cum să cucerească împărăția vecină. Și-a adunat dregătorii și i-a întrebat:

– De ce credeți că am pierdut acest război? De ce soldații noștri au fost învinși de o armată mai puțin numeroasă decât a noastră? Ce au în plus soldații lor față de ai noștri?

Fiecare dintre dregători și-a spus părerea, dar niciunul dintre răspunsuri nu părea mulțumitor.

– Oare mâncarea lor este mai hrănitoare decât a noastră?, întreabă împăratul.

Unul dintre dregători, care trăise o vreme la curtea Împăratului Harnic, spuse:

– Nu, măria ta. Nu e aproape nicio diferență între ceea ce mănâncă soldații lor și soldații noștri.

– Atunci, poate că se pregătesc mai bine pentru luptă decât noi, nu?, întrebă împăratul.

– Nu, măria ta. Ba chiar dimpotrivă. Noi acordăm mai multă importanță pregătirii armatei decât ei.

– Atunci? Atunci ce se întâmplă? De ce nu am putut să îi învingem?, întrebă Împăratul Frumos, cu tristețe în glas.

– Eu cred că îmi dau seama care este diferența. Există o singură diferență importantă, și ea ține de educație.

– Ce vrei să spui, soldații lor sunt mai educați decât ai noștri? Au învățat să scrie și să citească și asta îi face mai curajoși?

– Nu, nici soldații lor nu știu să citească, după cum nu știu nici ai noștri. Dar marea diferență este modul în care au crescut soldații lor.

– Ce vrei să spui?, întrebă împăratul.

– Am văzut asta de multe ori, când mergeam în diferite vizite. Copiii lor sunt hrăniți nu doar cu mâncare, ci și cu povești. Așa cum se întâmpla și aici, cu multă vreme în urmă, când era împărat bunicul dumneavoastră.

– La ce pot ajuta poveștile? Doar îi liniștesc pe copii înainte de culcare.

– Așa am crezut și eu, dar nu este așa. Poveștile îi educă pe copii, le vorbesc despre iubire, despre familie, despre curaj, despre eroism. Poveștile îi antrenează pe băieți să crească viteji, să crească plini de curaj. La noi, așa cum știți, părinții nu mai vor să își facă timp pentru copiii lor. Le dau jucării să se joace până îi ia somnul. Dar jucăriile nu îi învață mare lucru. Copiii cresc egoiști, se gândesc doar la binele lor,

nu și la binele celorlalți. Și de asta nu au același elan în luptă, aceeași vitejie și același eroism.

– Bine, dar copiii din împărăția vecină nu au și ei jucării?

– Au, cum să nu aibă, dar asta nu înseamnă că sunt lipsiți de bucuria de a crește cu povești frumoase.

Vrăjitorul curții interveni:

– Cred că, dacă am reuși să schimbăm acum ceva în educația copiilor din împărăția vecină, peste douăzeci-treizeci de ani vor fi mai ușor de învins.

– Când? Peste douăzeci de ani? Cine are răbdare să aștepte atât?, întrebă plin de mânie Împăratul Frumos.

– Dumneavoastră... dacă vreți să ajungeți să stăpâniți și împărăția vecină. Altfel, dacă îi vom ataca din nou, peste un an sau doi, ne vor birui așa cum au făcut-o și de data asta. Și, cu ce ne vom alege? Mai ales că, dacă nu ar fi acceptat pacea pe care le-am propus-o, ne-ar fi putut invada ei pe noi. Și atunci s-ar fi ales praful de visele de mărire pe care le aveți.

Împăratul Frumos nu voia să accepte cuvintele vrăjitorului. Însă nu avea ce face.

– Dar cum îi vom convinge pe oameni să renunțe la poveștile cu care își cresc copiii?

– De asta am să mă ocup eu, spuse vrăjitorul.

Și s-a ținut de cuvânt. Mai întâi, a chemat cei mai pricepuți meșteri, care au făcut o mulțime de jucării noi pentru copii, care de care mai frumoase. După ce jucăriile au fost gata, s-a îmbrăcat în haine de negustor și s-a dus în împărăția vecină. Împăratul Harnic l-a primit cu bucurie, văzând ce jucării frumoase are. Vrăjitorul i-a făcut cadou câteva, apoi și-a continuat drumul. Mergea din cetate în cetate, din sat în sat, și părinții se strângeau în jurul lui, pentru

că voiau jucării cât mai frumoase pentru copiii lor. Fiecare om putea cumpăra doar o singură jucărie. Prețul pe care îl cerea negustorul pentru o jucărie era ciudat. Îl pune pe cel care o cumpăra să plătească un bănuț de argint, cu care puteai să cumperi o pâine, dar îi cerea în schimb și toate poveștile pe care le știa. Ca să strângă cât mai multe jucării, veneau nu doar tații și mamele copiilor, veneau și bunicii, veneau chiar și rudele fără copii. Și asta pentru că jucăriile erau nemaipomenit de frumoase. Era singura dată în viața lor când le puteau cumpăra. Vrăjitorul le spusese că vine de departe, de foarte departe, așa că voiau să profite de această șansă. Când jucăriile erau aproape să se termine, alte căruțe pline de jucării soseau, pentru ca vrăjitorul să aibă ce să vândă.

Copiii erau fericiți, se jucau în fiecare zi, până seara, când îi lua somnul. Părinții aveau mai mult timp liber, pentru că nu mai era nevoie să stea să le spună povești înainte de culcare. Toți erau mulțumiți.

Vrăjitorul s-a întors la Împăratul Frumos mulțumit de ceea ce făcuse.

– Cum a fost?, îl întrebă acesta.

– Cum să fie, mai bine decât mă așteptam. Am cumpărat sute și mii de povești. Am cumpărat toate poveștile lor. De acum, copiii lor vor fi crescuți doar cu jucării. În clipa în care au cumpărat de la mine jucăriile, părinții au uitat toate poveștile pe care le știau. Acum nu rămâne decât să îi convingem pe părinții și bunicii din împărăția noastră să le spună din nou povești copiilor. Așa, copiii noștri vor crește curajoși, viteji, vor crește ca niște eroi, iar ceilalți copii vor crește... de parcă nu ar avea părinți. Și va veni vremea când noi vom porni iarăși la luptă împotriva

Împăratului Harnic, numai că de data asta soldații noștri își vor învinge repede dușmanul.

– Așa să fie, spuse Împăratul Frumos.

Numai că lucrurile nu au mers după cum se așteptau. Și asta pentru că dascălul copiilor Împăratului Harnic a tras alarma:

– Ceva se întâmplă, măria ta. Copiii tăi nu se mai pot juca cu ceilalți copii. În ultima vreme, am observat că toți ceilalți copii sunt din ce în ce mai obraznici, mai certăreți, mai răutăcioși. Ceva s-a schimbat.

– Ce crezi că s-a întâmplat?

– Ce să se întâmple? V-am spus doar că mie nu mi-a plăcut de negustorul de jucării. El spunea că vinde jucăriile pe un bănuț de argint, dar și pe toate poveștile pe care le știe omul care îi cumpără o jucărie.

– Ei, și? Cum să vinzi poveștile pe care le știi? Cum poți să uiți poveștile pe care le știi?

– Iată că așa s-a întâmplat. Am fost prin multe locuri, am vorbit cu mulți oameni, părinți sau bunici, nimeni nu mai știe povești. De luni întregi, copiii din împărăția noastră au crescut fără povești.

– Cum așa? Doar tu le spui în fiecare seară copiilor mei o poveste.

– Eu, da. Eu nu am vrut să vând poveștile pe care le știu nici pentru cea mai frumoasă jucărie din lume. Dar majoritatea oamenilor au vândut poveștile lor... fără să își dea seama că târgul nu e cinstit. Vânzătorul de jucării era de fapt un hoț de povești. Un hoț mai periculos decât alți hoți, pentru că te fura cu acordul tău, te fura dându-ți impresia că ești în câștig.

– Totuși, oare oamenii nu își dau seama cum se schimbă copiii lor? De ce nu le spun din nou povești?

– Pentru că le-au uitat. Pur și simplu le-au uitat. Și lucrul acesta nu este normal. Sigur este o vrajă la mijloc.

– Trebuie să facem ceva, cât mai curând, spuse împăratul. Trebuie să facem de rușine planurile hoțului de povești.

În timp ce discutau, interveni unul dintre paznici.

– Măria ta, aș vrea să spun și eu ceva...

– Spune, te ascult.

– Eu am vândut poveștile pe care le știam pe o jucărie, așa cum au făcut toți cei pe care îi cunosc. Dar, de câteva zile, jucăria s-a stricat, și nu am știut să o repar. În prima seară mi-a fost foarte greu să îi culc pe copii. Dar, în seara următoare, când am fost din nou de pază la palat, am tras cu urechea la povestea pe care dascălul a spus-o copiilor dumneavoastră. A fost o poveste foarte frumoasă. Mi-am adus-o aminte, că o știam și eu până să o vând. În seara următoare am spus-o copiilor mei, și s-au bucurat mult. Abia aștept să trag și astăzi cu urechea, ca să am ce să le spun copiilor mei.

– Asta este soluția, spuse dascălul. Trebuie să îi învățăm pe părinți să spună din nou povești.

– Dar cum să facem asta? Cine să învețe sute și mii de părinți să spună povești?

– Măria Ta, am să adun eu într-o carte toate poveștile pe care le știu.

– O carte de povești? Ce să facem cu ea? Oamenii din popor nu știu să citească...

– Pentru că poveștile frumoase se transmiteau de la părinți la copii, din generație în generație, spuse dascălul. Acum, însă, e nevoie să fie scrise. Am să le scriu, o să se copieze în multe exemplare, astfel încât în fiecare oraș sau sat să fie câte o carte de povești. Și,

o dată pe săptămână, în seara de duminică, părinții vor merge să asculte povești, iar apoi le vor spune copiilor lor în fiecare zi din săptămână.

– Bună idee ai, așa vom face, spuse Împăratul Harnic, bucuros. Ce idee bună! Oare de ce nu s-a gândit nimeni până acum să adune poveștile într-o carte? Nu mai contează, bine că te-ai gândit tu.

În fiecare zi, dascălul scria câteva povești. A doua zi, ele erau copiate de scribii de la palat. În zilele următoare, au venit o mulțime de scribi, chemați din toate colțurile împărăției. În câteva săptămâni, cărțile de povești au fost trimise în toate cetățile și în toate satele.

Duminica seara, părinții stăteau ca niște copii și învățau câteva povești. Erau atenți, foarte atenți, ca să aibă ce să le spună copiilor lor.

Seara, înainte de culcare, părinții le spuneau copiilor lor povești. Le spuneau chiar mai multe decât înainte, pentru că înțeleseseră valoarea lor. Când au început să asculte din nou povești, copiii s-au bucurat ca niște... copii. Poveștile începeau să crească din nou în sufletele lor. Încetul cu încetul, au început să îi cumițească. Doar câțiva copii au spus că nu vor să mai asculte povești, că nu le mai trebuie așa ceva. Dar, încetul cu încetul, chiar și aceștia s-au lăsat cucerțiți de frumusețea lor. Ba chiar unii dintre ei au vrut să învețe să citească și ei povești. Auzind acest lucru, Împăratul Harnic și-a pus dregătorii să găsească dascăli pricepuți, care să fie trimiși în toate colțurile împărăției pentru a-i învăța pe copii să citească.

Văzând că planurile sale viclene au fost făcute de rușine, Împăratul Frumos nu a mai putut suporta. A pus să fie izgonit de la curtea sa vrăjitorul, din cauza căruia supușii Împăratului Harnic începuseră să iubească și mai mult poveștile. Nu după multă vreme,

Împăratul Frumos a murit de inimă rea, când unul din dregători a început să îi citească din cartea cu povești scrisă la curtea Împăratului Harnic.

Cartea aceasta a făcut mult bine, peste tot pe unde a ajuns. Anii au trecut, copiii au ascultat poveștile din ea și au crescut, iar odată cu ei a crescut și puterea Împăratului Harnic. Se zice că vrăjitorul, care fusese poreclit Hoțul de povești, a încercat să se răzbune, și a născocit povești urâte, în care răul învinge binele, care trezesc în suflet frică și teamă. A reușit să imprăști multe cărți cu povești urâte, și încetul cu încetul, a început să câștige cu ele din ce în ce mai mulți copii. Văzând că nu a reușit să îi îndeparteze pe copii de povești, a încercat să le otrăvească sufletele cu povești urâte.

Da, vrăjitorul a pornit războiul poveștilor, un război de lungă durată, un război care îi punea în pericol nu doar pe copiii supușilor Împăratului Harnic, ci pe copiii din întreaga lume.

Acum, chiar dacă Împăratul Harnic, Împăratul Frumos și vrăjitorul nu mai trăiesc, totuși lupta dintre poveștile frumoase și poveștile rele există. Și lupta aceasta nu s-a încheiat. Lupta aceasta e tot un fel de poveste, care încă nu s-a terminat. E o poveste care pare fără sfârșit. E o poveste la care fiecare copil poate să ia parte, și să fie un mic erou. Un erou care apără poveștile frumoase...

Comoara din povești

Aceasta este povestea unui om care a fost lacom. Lăcomia este o boală grea, și nu puțini oameni suferă de ea. Într-o zi, lacomul a plecat din satul său, ca să cunoască cei mai bogați oameni din împărăție. Voia să afle cum au devenit bogați. Întrebând în stânga și în dreapta unde poate găsi oameni bogați, cineva i-a spus:

– Cred că cel mai bogat om, mai bogat chiar decât împăratul, este Marele Povestitor. Împăratul îl cheamă la curte, în fiecare săptămână, să le spună povești copiilor săi. Îl cheamă și mulți dregători... La casa lui vin mulțimi de oameni, cu copiii lor, ca să audă poveștile lui. Cea mai mare comoară este comoara din povești...

Bogăția Marelui Povestitor era sufletească, dar lacomul nu a înțeles cum trebuie ceea ce auzise. Povestitorul era un bătrân care spunea povești foarte frumoase și multă lume venea să le asculte.

– Știu ce voi face, voi sta lângă acest povestitor și îi voi asculta toate poveștile, până le învăț pe de rost. O să îi învăț toate poveștile, și apoi o să le spun altora. Și o să mă îmbogățesc și eu, cum s-a îmbogățit și el.

După ce a străbătut un drum lung, într-o seară a ajuns la casa Povestitorului. Curtea acestuia era plină de părinți și de copii, care ascultau poveștile cu sufletul la gură.

– Iată că faima Marelui Povestitor nu este exagerată, își spuse lacomul. Trebuie doar să am răbdare, să învăț toate poveștile pe care le știe. Apoi, drumul spre bogăție mi se va deschide și mie.

Lacomul și-a găsit ceva de lucru în apropierea casei povestitorului. Seară de seară venea să asculte povești. Era uimit de mulțimea oamenilor care veneau la povestitor, dar și mai uimit de mulțimea darurilor pe care i le aduceau. Ceea ce nu știa lacomul era faptul că povestitorul dădea mai departe aproape tot ce primea. Iar el își întreținea familia din munca mâinilor sale, din ceea ce muncea în timpul zilei.

Lacomul a stat acolo aproape un an. Apoi, s-a întors în satul lui. I-a invitat pe toți oamenii din sat să vină cu copiii lor ca să le spună povești. În prima seară, curtea lui a fost plină, dar nimeni nu i-a adus nimic.

– Nu-i nimic, își spuse lacomul. O să vină și vremea în care mă vor încărca de daruri.

În zilele următoare numărul celor care au venit era din ce în ce mai mic. Lacomul nici nu prea avea stare să mai spună povești. Abia aștepta să termine de povestit și să se ducă să se culce. După o săptămână, curtea lui era aproape goală. Veniseră doar doi copii, împreună cu bunicul lor. Copiii, un băiat cu surioara lui, erau orfani de părinți, și îi creștea bunicul lor.

– Astăzi spuneți povești?, îl întrebară pe lacom.

Acesta nu voia să spună povești degeaba, fără să poată câștiga ceva de pe urma lor. Dar, nu știa ce să răspundă.

– M-am hotărât să nu mai spun povești, le spuse, cu o voce nehotărâtă.

În ochii fetei apărură lacrimile.

– Vă rugăm, doar o poveste. Măcar o poveste. Vrem să mai auzim și alte povești, nu doar cele pe care le știe bunicul nostru...

Lacomului i se făcu milă de ea. Începu să povestească. Era pentru prima dată când se gândea doar la

povestea pe care o spunea, nu la visele sale de îmbogățire. Ce ar fi putut câștiga de la acești copii orfani și de la bunicul lor? Nimic, absolut nimic. Sau, poate era totuși ceva ce ar fi putut câștiga. Recunoștința din privirile lor.

Povestitorul termină povestea.

– Mulțumim, vă mulțumim mult, spuse băiatul. Ați fost tare bun cu noi.

Lacomului i se părea ciudat să îi mulțumească cineva. De ani de zile nu mai auzise de la nimeni cuvinte de mulțumire. Așa că îi chemă pe copii și în ziua următoare. Vreme de câteva zile, singurii oameni care ascultau poveștile lacomului erau cei doi copii și bunicul lor. Lacomul, văzând cu câtă atenție îl ascultau copiii, spunea poveștile din ce în ce mai frumos. Le spunea doar pentru bucuria pe care o aducea în sufletele micilor săi ascultători.

Nu după multe zile, în satul lor a ajuns Marele Povestitor. Împăratul îl trimisese să meargă în lungul și în latul împărăției sale, ca să poate ajunge la cât mai mulți copii cu poveștile sale frumoase. Câteva luni pe an el mergea să spună povești. Stătea în cetățile și în satele mari câte o săptămână, care era numită Săptămâna poveștilor. În fiecare an mergea pe alt traseu, alegând alte cetăți și sate. Acum ajunsese și în satul omului lacom.

Oamenii s-au strâns la marginea satului, cu mic cu mare, să îl asculte. Dar lacomul nu voia să îl mai vadă. Îi părea rău de timpul pierdut lângă el, îi părea rău că învățase atâtea povești și nu putea să câștige bani de pe urma lor.

– Degeaba am învățat poveștile lui, nu am ce face cu ele. Mai bine căutam un alt mijloc să mă îmbogățesc, își spuse.

Se îmbracă, își pregăti o desagă cu mâncare și se pregăti de drum. Voia să plece din sat în lumea largă, să caute un alt mijloc de a se îmbogăți. Când să iasă din curtea casei, îi văzu apropiindu-se pe cei doi copii, împreună cu bunicul lor.

– Ce faceți aici? De ce nu v-ați dus să îl auziți pe Marele Povestitor?

– Noi avem povestitorul nostru. Ne place să venim aici și să auzim poveștile pe care le spuneți, spuse băiatul.

– Dar, unde voiăți să plecați?, îl întrebă bunicul, mirat.

Lacomul nu știa ce să le spună. Așa că nu le răspunse nimic. Îi invită în curtea lui, în locul în care le spunea de obicei povești. Numai că nu se aștepta ca în acea seară să vină cineva la el. Nu pregătise nicio poveste. Așa că încercă să născocască pe loc o poveste cât mai frumoasă, ca să îi bucure pe copii. Și povestea pe care a spus-o le-a plăcut copiilor foarte mult.

– A fost foarte frumoasă, a fost cea mai frumoasă poveste pe care am auzit-o până acum, spuse băiatul.

– Da, și mie mi-a plăcut mult, spuse fetița. Abia aștept să vin mâine din nou, să mai aud și altă poveste...

Povestitorul era uimit. Era prima poveste care îi venise în minte. Era o poveste nouă, era prima poveste pe care o născocise el însuși. Ca să nu le strice copiilor bucuria, nu le spuse că voia să plece din sat. Se gândi să mai amâne plecarea câteva zile.

Atât de mult le-a plăcut celor doi frați povestea, încât, în ziua următoare, le-au spus-o copiilor cu care se jucau.

– E mai frumoasă decât cele pe care le-am auzit noi de la Marele Povestitor, spuseră copiii. Diseară o să venim și noi cu voi, ca să auzim povești așa frumoase. Că, în primele zile în care am venit, nu ne-a prea plăcut ce am auzit.

În acea seară mare a fost mirarea lacomului când a văzut mulți oameni în curtea sa. Se gândea că nimeni în afara bunicului și a nepoților săi nu va veni la el, din moment ce Povestitorul încă mai stătea în satul lor. Așa că se gândi să le spună o altă poveste nouă, o poveste care îi venise în minte în noaptea de dinainte, când nu putea să doarmă din pricina bucuriei pe care o văzuse pe fețele copiilor.

Lacomul spunea o poveste, dar o spunea doar ca să îi bucure pe cei care veniseră să îl asculte, doar ca să le aducă liniște în suflete. Și copiii, și părinții lor, și chiar bătrânii, ascultau povestea cu multă atenție. Nimeni nu regreta că nu s-a dus să îl asculte pe Marele Povestitor.

În seara următoare, au venit și mai mulți oameni în curtea omului lacom. A venit chiar și Marele Povestitor, care era curios cine este cel care spune povești atât de frumoase. L-a recunoscut imediat pe cel care povestea. Dar, pentru că era foarte multă lume în curte, lacomul nu l-a observat. El tocmai începuse o poveste despre un povestitor care voia să spună povești doar ca să se îmbogățească. Și despre doi copii care, ascultându-l cu mult drag, l-au ajutat să se schimbe. Era chiar povestea vieții sale. Dar puțină lume și-a dat seama de acest lucru. După ce a terminat de povestit, după ce copiii, părinții și bunicii au plecat la casele lor, Marele Povestitor a venit la el.

– Știi că ai stat o vreme și ai ascultat poveștile mele. Dar, spune-mi, de unde ai aflat poveștile pe

care le spui? Că am auzit că sunt mai frumoase decât poveștile mele.

– Eu am încercat, mai multe zile, să le spun oamenilor poveștile pe care le-am învățat ascultându-te. Voiam să mă îmbogățesc spunând povești. Dar nu înțelegeam de ce oamenilor nu le plac poveștile pe care le spun, deși le învățasem de la tine. Eu sunt un om lacom, dar am o memorie foarte bună. Așa că nu îmi era greu să le spun poveștile aproape cu aceleași cuvinte cu care le spuneai tu. De curând, mi-am dat seama cu ce greșeam. Pe copii nu îi interesează doar ce povești aud, îi interesează și cum le sunt spuse. Adică îi interesează și povestea din spatele poveștii. Ei simt foarte bine cum este sufletul, cum este inima celui care povestește. Când am înțeles acest lucru, la început m-am întristat. Mi-am dat seama că nu mă pot îmbogăți spunând povești, așa cum mi-aș fi dorit, și am vrut să plec în lume. Dar doi copii m-au ajutat să mă schimb. De dragul lor am început să nascocesc povești și să le spun din suflet. Mă gândeam că poveștile mele ar trebui să fie ca niște prăjituri pentru ei. Și, așa, m-am schimbat. Ar trebui ca toți cei care spun povești, fie că sunt povestitori, fie că sunt părinți sau bunici, să înțeleagă cât de important este să știe să pună puțin din sufletele lor, din inimile lor, în poveștile pe care le spun copiilor. Astfel, și copiii se vor hrăni cu povești frumoase, și cei care le spun se vor hrăni spunându-le. Și, am mai înțeles ceva: am înțeles că bucuria sufletească nu se poate compara cu nimic din lumea aceasta. Când spun povești, și când poveștile mele ajung în sufletele copiilor, mă simt cel mai bogat om din lume. Abia acum am înțeles de ce, cu vreme în urmă, cineva mi-a spus că tu ești mai bogat decât împăratul. Eu credeam că e vorba de bani, dar nu este așa. Bogăția sufletească este mai

mare decât bogăția lumească. Comoara din povești este o comoară care, cu cât o împarți cu mai multă lume, cu atât crește, cu atât este mai mare.

– Așa este, zise Marele Povestitor. Mă bucur mult că ai înțeles lucrurile acestea. Eu chiar aș vrea să mai rămân câteva zile în satul acesta, doar ca să mai aud din poveștile tale.

– Cu mare bucurie, spuse lacomul. M-aș bucura chiar dacă în acest timp ai rămâne în casa mea. Uite, astăzi oamenii mi-au lăsat mai multe daruri. Am dat din ele celor doi copii orfani, dar mi-a rămas și mie ceva bun de mâncare. Așa că avem ce mânca împreună.

– Și, vezi, eu am cam îmbătrânit. Vreau să vorbesc cu împăratul, ca să preiei tu ștafeta mea, vreau să te ocupi tu de Săptămâna poveștilor...

– Poveștile pe care le-am auzit de la el mi-au rămas în inimă, îi zise Marele Povestitor împăratului. Când o să îl auziți vorbind, o să vă dați seama că nu îl laud degeaba. Dacă v-au plăcut poveștile mele, cu siguranță o să vă placă și ale lui. Lacomul nostru nu mai e lacom. Poveștile și iubirea copiilor l-au ajutat să se schimbe. Acest om este o dovadă că sufletul se poate vindeca de lăcomie, ca de orice altă patimă. Poveștea acestui om îi poate ajuta și pe alții să scape de defectele și de patimile lor. Și, de aceea, Săptămâna poveștilor spuse de el ar trebui să ajungă în cât mai multe cetăți și sate. Nu-i așa?...

Palatul poveștilor frumoase

Ah, ce păcat că vacanța e pe sfârșite. Și cât o mai așteptaseră copiii... Dacă anii trecuți parcul era plin de copii și gălăgia se auzea de dimineață până seara, în ultima vreme a fost aproape pustiu. Deși la începutul vacanței parcul mai dădea semne de viață, acum are un aer trist... Numai părinții cu copii mici sau bătrânii mai ies la plimbare, bucurându-se de frumusețea naturii și de aerul curat.

Codrin, care locuiește aproape de intrarea în parc, îi vede zi de zi. Și îi pare rău că nu își vede prietenii afară. Îi pare rău că nu vede și alți copii de vârsta lui. Dar copiii au dispărut... Ai zice că se joacă cu toți de-a v-ați ascunselea, și nu îi găsește nimeni...

Dar, nu. Copiii au acum alte preocupări, nu au timp să iasă afară. De ce? Pentru că la începutul vacanței s-a lansat un nou canal de televiziune pentru copii: ASN TV, adică „Acum sau niciodată” TV. La orice oră e ceva atrăgător. Ceea ce e ieșit din comun e că nicio emisiune și niciun film nu se dau în reluare. Și câți copii ar vrea să piardă șansa de a vedea ceva extraordinar?

În aceeași perioadă au apărut și jocuri pe calculator dintr-o generație nouă, mult mai palpitate decât cele vechi. Totuși, Codrin nu stă mult în fața calculatorului sau a televizorului. Preferă să se joace cu surorile sale, Nectaria și Iustina. Lor, noile emisiuni pentru copii și noile jocuri pe calculator nu le-au confiscat vacanța. Dar celorlalți...

De câteva zile, Nectaria și Iustina sunt la munte, într-o tabără, cu colegii lor. Fiind mai mare, Codrin nu a vrut să meargă cu ele.

Acum a ieșit la plimbare cu Haiduc, un câine mic, dar foarte jucăuș. E cadoul pe care l-a primit de ziua lui. Cei doi au alergat, s-au jucat cu mingea, iar au alergat, până ce s-a făcut seară. Obosit, Codrin i-a pus câinelui lesa și s-a așezat pe o bancă, vrând să se odihnească puțin, înainte de a face o ultimă întrecere. Dar Haiduc nu pare deloc obosit – îl tot trage cu putere de lesă. Vrea să meargă undeva. Codrin se ridică și merge după câine. Numai că afară s-a făcut brusc foarte întuneric. Iar Codrin s-a rătăcit... Deși știe parcul de atâția ani, deși până acum nu s-a mai rătăcit niciodată...

Deodată, câinele începe să latre. Codrin vede în fața lui o clădire mare și veche, ca un palat aproape ruinat. Unele geamuri sunt sparte, unii pereți sunt crăpați – și prin ei se pot vedea camere lungi, aproape goale... Undeva, în partea din spate, pare să arate mai bine. Acolo e lumină, se aude și o muzică plăcută. Dar în partea din față a palatului e pustiu, sau așa pare.

Câinele vrea să intre în palat, dar Codrin se teme. „De unde e palatul ăsta aici? Cum de nu l-am văzut până acum? Chiar dacă parcul e mare, eu am fost peste tot, dar nu am mai văzut clădirea asta... Parcă e din alte vremuri. Ce ciudată e...”

Speriat, Codrin vrea să o ia la fugă, dar aude un scârțâit prelung și vede ușa palatului deschizându-se încet.

– Ce faci aici, băiete? Ce te aduce pe la noi?

O bătrână în haine ponosite, cu o voce obosită, apare în pragul ușii.

– Bună ziua. Adică, bună seara. M-am rătăcit. Îmi puteți spune cum să ajung acasă? Și... cine sunteți dumneavoastră? Unde mă aflu? – întrebă băiatul.

- Unde te afli?... Nu se vede?
- Spuneți-mi, vă rog, spuneți-mi! Că nu știu unde sunt, nu am mai fost aici.
- Aici e... și bătrâna începe să plângă. Și plânge, și plânge, și lui Codrin i se face milă de ea.
- Ce e aici, ce e cu ruinele acestea?, o întrebă din nou.
- Aici a fost palatul poveștilor frumoase...
- Palatul poveștilor?
- Da, palatul poveștilor frumoase. Eu sunt Prințesa Florilor... Sau am fost Prințesa Florilor, cu vreme în urmă. Acum, parcă nici eu nu mai știu cine sunt...
- Și, ce s-a întâmplat?
- Multe dintre povești s-au îmbolnăvit și au început să moară.
- Cum să se îmbolnăvească poveștile?
- Uite așa, din cauza tristeții. S-au ofilit, ca niște flori pe care nu le mai admiră nimeni...
- Eu am citit că florile pot fi influențate de starea oamenilor, dar poveștile?
- Poveștile sunt tot un fel de flori, de care trebuie să ai grijă, să le uzi din când în când... Altfel, se usucă și mor. Unele au și murit, altele sunt pe moarte.
- Dar ce boală au? Cine le-a făcut rău?
- Nu știi? Ia gândește-te...
- Nu, nu știu.
- Apa cu care trebuie udate poveștile e bucuria copiilor. Dar, în ultima vreme, copiii nu prea mai au timp pentru povești frumoase. De fapt, ei știu doar câteva povești, pe cele mai cunoscute, și atât. De celelalte nici nu au habar... Acum ei stau toată ziua în fața televizorului sau a calculatorului...
- Da, asta am văzut și eu, copiii nu prea mai ies nici în parc, la joacă.

– ... în timp ce poveștile frumoase suferă. Acum copiii iubesc mai ales poveștile noi, în care e multă violență, multă răutate... Iar din poveștile vechi le plac mai ales cele cu vrăjitoare și cele cu monștri, cele în care biruie răul...

– Poveștile cu monștri stau tot aici în palat? În camerele din spate?

– Nu, ele stau în palatul întunecat. Să știi că poveștile sunt de două feluri, unele care înseninează inima și altele care o îmbătrânesc. Poveștile care o îmbătrânesc locuiesc în palatul întunecat, care e departe de noi. Mie îmi pare rău că mulți copii le preferă pe ele și nu țin seama de poveștile frumoase... din care au rămas doar câteva, retrase în camerele din spate ale acestui palat.

– Cred că sunt foarte puține, nu?...

– Ce copil vrea să citească astăzi ceva despre iubire, despre prietenie, despre curaj, despre răbdare? Sau ce copil mai vrea să audă povești din care să învețe ce înseamnă virtutea?

– Puțini, din păcate.

– Iar părinții nu prea mai dăruiesc din timpul lor copiilor, parcă nu prea mai au timp să se joace cu ei, să se bucure cu ei...

– Da, toți părinții sunt ocupați. Și ai mei, și toți...

– Sunt ocupați, dar trebuie să își facă timp și pentru copii. Altfel, aceștia cresc cum nu trebuie, și peste ani și ani părinții vor regreta că nu s-au ocupat mai serios de educația lor. Dar va fi prea târziu. Iată de ce poveștile frumoase se îmbolnăvesc, palatul nostru se ruinează... În timp ce copiilor de azi li se fură copilăria. Cea mai frumoasă, cea mai sensibilă perioadă a vieții vă este răpită. Nu mai aveți timp să fiți copii. Chiar și desenele animate pe care le vedeți, de

multe ori sunt copiate parcă după filmele oamenilor mari. Cu multă violență...

– Și, după ce le vezi, te simți obosit...

– Tu știi povestea cu oamenii mari, cărora le îmbătrâneau doar ochii?

– Nu, nu o știu.

– E o poveste cu oamenii dintr-o țară în care mureau doar cei cărora le îmbătrâneau ochii. Cei care aveau sufletele curate, și ochii curați, trăiau fără să îmbătrânească... Poate o vei citi vreodată... Dar altceva vreau să îți spun acum. Că ochii copiilor de astăzi sunt schimbați. Că multe din filmele pe care le văd, multe din emisiunile pe care le văd și din jocurile pe calculator le fură copilăria. Le fură lumina din ochi, seninătatea, copilăria. Ochii lor îmbătrânesc, și asta se întâmplă în realitate, nu în vreo poveste.

– Eu am văzut însă oameni bătrâni cu ochii foarte senini. Parcă te odihnești uitându-te în ochii lor...

– Chiar și tu poți înțelege cum stau lucrurile...

– Cred că înainte palatul acesta a fost foarte frumos, nu-i așa?

– Da, a fost. Un palat de vis, plin de viață... Dar vezi și tu ce a ajuns... Și era un palat care creștea de fiecare dată când cineva scria o poveste frumoasă. I se mai adăuga o cameră la fiecare poveste nouă...

– Eu, eu ce aș putea face pentru el? Ce aș putea face să ajut poveștile?

– Ai putea să le spui prietenilor tăi povești frumoase. Și să le spui astfel încât să le meargă la inimă. Încet, încet, fiecare poveste frumoasă va reveni la viață. Și palatul va fi la fel ca înainte.

– Mă gândesc să îl rog pe tatăl meu, care este scriitor, să scrie și povești. Îmi doresc nu doar să spun poveștile vechi, ci și să ajut palatul să crească.

Da, mi-aș dori ca tatăl meu să scrie și el povești frumoase. Povești care să ajungă la inimile oamenilor... Da, o să îl rog pe tatăl meu să scrie povești și pentru copii, și pentru oamenii mari, povești care să le aducă aminte părinților de frumusețea copilăriei.

– Părinții se gândesc acum doar ce să le cumpere copiilor, spuse Prințesa Florilor. Dar comoara copilăriei nu se poate cumpăra. Oamenii ar trebui să înțeleagă că bucuria, seninătatea, lumina din ochi, iubirea adevărată, sunt comori care nu pot fi cumpărate...

Lătratul câinelui se aude din ce în ce mai tare.

Codrin deschide ochii. E în parc, pe bancă. Ațipise. Își mângâie câinele, spunându-i îngândurat:

– Și totuși, eu am fost singurul copil din parc astăzi. Ceilalți au stat la casele lor. Da, televizorul și jocurile pe calculator le fură viețile. Le fură copilăria... Nu e bine... Oare lucrurile s-ar putea schimba?

Când a ajuns acasă, Codrin l-a rugat pe tatăl lui să scrie povești – povești pentru copiii mari și mici. Că și părinții, până la urmă, tot un fel de copii sunt. Au și ei nevoie de iubire, de atenție, de înțelegere, de bucurie...

După ce Codrin i-a povestit tatălui său visul pe care îl avusese în parc, visul despre palatul poveștilor frumoase, acesta a început să scrie povești. Prima dintre ele era despre iubirea din familie – povestea vulturilor aurii. Era o poveste dedicată Claudiei, soția lui, zâna cea frumoasă care i-a înfrumusețat viața. Apoi a mai scris și alte povești, pe care le-a făcut cadou copiilor săi și altor persoane dragi lui. Erau povești prin care încerca să îi convingă pe copii să-și păstreze copilăria. Erau povești prin care încerca să le redea oamenilor mari puțin din emoția copilăriei. Să smulgă un zâmbet sau o lacrimă din ochii lor...

După ce poveștile au fost tipărite și au ajuns în casele și în sufletele cititorilor, Codrin a visat din nou, pentru ultima dată, palatul poveștilor, care acum era plin de lumină. Deasupra palatului zburau, în cercuri largi, o mulțime de vulturi aurii, care străluceau ca soarele... La geamuri, personaje de poveste îi făceau cu mâna. Pe unele le cunoștea, pe altele nu. Cel mai mult s-a bucurat când porțile palatului s-au deschis și, în sunet de trâmbițe, a văzut cum unele personaje din poveștile tatălui său au venit spre el. Alături de ele era Prințesa Florilor. Nu semăna deloc cu bătrâna cu haine ponosite din primul vis, ci era tânără și frumoasă. Radiind de fericire, i-a mulțumit pentru tot...

Puterea iubirii

A fost odată ca niciodată un prinț care nu voia să învețe să citească și să scrie. I se părea că și-ar pierde timpul. Nu înțelegea de ce împăratul citea în fiecare zi, fără să se plictisească. Prințului îi plăcea să stea cât mai mult afară, în natură, și să se joace cu prietenii săi. Degeaba căutase împăratul oameni înțelepți, care să îl educe pe fiul său și să îl învețe să citească și să scrie. Încercările lor nu aveau niciun efect.

Într-o zi, în timp ce se lupta în joacă cu cel mai bun prieten al său, prințul l-a trântit de pământ și, fără să vrea, i-a rupt mâna. Văzându-și prietenul cu ochii în lacrimi din pricina durerii, în sufletul prințului a avut loc o schimbare. Așa că s-a dus la tatăl său și i-a spus:

– Gata, îmi ajunge. Parcă mă doare mai tare că i-am rupt mâna prietenului meu decât dacă mi-aș fi rupt-o mie. Vreau să mă schimb. Vreau să îmi găsiți un dascăl, cel mai bun dascăl. Vreau să mi-l aduceți pe cel mai înțelept om din împărăția noastră. Mi-am pierdut destul vremea, și nu mai pot da timpul înapoi. Dar pot schimba lucrurile în bine...

Împăratul a trimis soli să caute cel mai bun dascăl pentru fiul său. Dar ei nu erau mulțumiți de dascălii pe care îi găseau, pentru că, deși aceștia erau renumiți, înțelepciunea nu părea să fie pe măsura renumelui lor.

După ce împăratul i-a refuzat pe primii dascăli pe care solii îi aduseseră la curte, l-a trimis chiar pe duhovnicul său să caute înțeleptul care ar fi fost vrednic să îl educe pe prinț.

După îndelungi căutări, acesta a găsit un om simplu, un țăran care îl iubea mult pe Dumnezeu, și la care veneau pentru sfat mulți oameni, străbătând distanțe mari. Preotul a fost surprins de liniștea sufletească și de cuvintele înțelepte pe care le spunea acesta. Se temea puțin ca nu cumva împăratul să îl mustre pentru alegerea pe care o făcea, dar era sigur că până atunci nu găsisese pe nimeni care să se apropie de înțelepciunea acestui țăran.

Înțelepciunea era și este o virtute din ce în ce mai rară, pe care oamenii o prețuiesc din ce în ce mai puțin. Țăranul acesta era foarte atent la tot ce observa în natură. Copacii, vânturile, soarele, toate îi vorbeau parcă, în șoaptă, spunându-i tainele lumii. Era foarte atent la animale, la insecte, la păsări. De fiecare dată când vedea un lucru deosebit, înțelegea mai multe decât un om obișnuit.

Țăranul era foarte credincios. În fiecare dimineață, primul lucru pe care îl făcea era să se roage. Iar seara, înainte de a se culca, își făcea rugăciunea și apoi citea din Sfânta Scriptură până îl lua somnul.

Duhovnicul l-a adus pe țăran la palat. Împăratul, văzându-l, a spus:

– Mă așteptam să îmi fie adus un dascăl renumit, un dascăl a cărui valoare să nu poată fi pusă la îndoială, dar, dacă duhovnicul nostru a avut atâta încredere în tine, înseamnă că o meriți. Fii conștient însă de marea responsabilitate care apasă pe umerii tăi. Am auzit că nu ai cerut nicio răsplată pentru efortul pe care îl vei face. Ai spus că cea mai mare bucurie a ta va fi ca fiul meu să ajungă un împărat cât mai înțelept. Așa îmi doresc și eu...

Prințul l-a plăcut imediat pe dascălul său. Îi plăcea să meargă cu el în lungi plimbări și să asculte fable și povești care de care mai frumoase. Mergeau

singuri, fără paznici, în haine simple, ca să nu fie recunoscuți de oamenii pe care îi întâlneau. Dascălul voia ca prințul să cunoască viața celor pe care avea să îi conducă, problemele și nevoile lor.

Odată, plecaseră să se plimbe în apropierea unui castel care avea o moară de vânt. Nu departe de el, au văzut niște șoareci care mergeau spre poarta castelului.

– Uită-te la ei, spuse dascălul, parcă ar fi o ceată de tâlhari, pregătiți să dea un asalt. Chiar dacă sunt mici, iar castelul e bine păzit, au mari șanse să câștige. Tocmai pentru că sunt mici, tocmai pentru că sunt greu de observat.

Prințul închise ochii și, pentru câteva clipe, își imaginează un grup de șoricei înarmați, pregătindu-se să atace castelul. Dar nu despre pagubele pe care le fac șoarecii voia să îi vorbească dascălul său.

– Vezi tu, cum sunt acești șoricei, așa sunt și gândurile rele, care vor să intre în mintea noastră. Uite, cei mai mulți oameni, care cu siguranță ar refuza să facă lucruri foarte rele, acceptă totuși cu multă ușurință gânduri nepotrivite în sufletele lor. Și, în timp, aceste gânduri lucrează. Asaltează castelul din inima omului. Și, dacă nu e bine păzit, acest castel va fi prădat de hoții și tâlharii de tot felul, care la început nu păreau să reprezinte un pericol adevărat. Gândurile rele, dacă nu sunt respinse, sunt cauza faptelor rele. Iar gândurile bune sunt cauza faptelor bune.

Prințul îl asculta cu mult interes. Îi plăceau atât de mult sfaturile, poveștile și fabulele pe care le asculta de la dascălul său, încât se apucase să le scrie într-o carte. Da, învățase destul de repede de la dascălul său să citească și să scrie...

Într-o zi, au văzut într-o curte cum un om îi dădea de mâncare porcului său. Pe drum trecea un căi-

ne fără stăpân. Câinelui îi era foame și lătra, dar omul nu îl băga în seamă. Porcul se punea în fața gardului, de parcă i-ar fi fost teamă ca nu cumva omul să îi dea câinelui o parte din porția sa.

– Ia uită-te la porcul ăsta, se poartă de parcă ar fi un mare boier, iar câinele un sărac muritor de foame. Și nimeni nu îi ajunge la nas porcului. Dar asta nu va dura mult. Peste o vreme va fi tăiat... că doar de asta și e îngrijit atât de bine. Dacă ar ști porcul ce îl așteaptă... Dar nu știe. Tot așa e și cu oamenii. Unii se agață de dregătoriile lor sau de cine știe ce comori, de parcă le-ar avea pentru totdeauna. Abia când vine moartea peste ei, își dau seama că au trăit ca niște animale, având grijă doar de trupurile lor, nu și de suflete.

În altă zi, mergând prin pădure, au văzut cum niște lupi înconjuraseră o oaie rătăcită. Dar ciobanul a venit la timp și a salvat-o. Când au intrat în satul următor, au văzut cum o femeie văduvă se judeca pentru moștenirea ei cu primarul satului. Judecătorul îi ținea partea primarului.

– Vezi, pentru femeia asta e mai rău decât pentru oaia prinsă de lupi. Pentru că pe oaie a scăpat-o ciobanul, pe când cel care trebuia să îi facă dreptate acestei femei e tocmai judecătorul necinstit.

Prințul își rugă dascălul să îl lase să spună cine este, iar acesta încuviință. Judecătorul și primarul se albiseră la față la aflarea acestei vești. Prințul îi făcu dreptate femeii. Și, când ajunse la palat, trimise un alt judecător în locul celui nedrept.

Timpul trecea și prințul scria în cartea sa noi povești și fabule. Într-o zi, împăratul l-a chemat la el și i-a spus:

– Fiul meu, împăratul vecin mi-a scris că s-ar bucura să mergeți în vizită la el. Are o fată tânără și

frumoasă, care însă nu vrea să vorbească aproape cu nimeni. Și nu vrea cu niciun chip să se mărite... De când a murit mama ei, s-a însingurat și împăratul nu a găsit pe cineva care să o poată ajuta să iasă din starea de tristețe care a cuprins-o. Mulți doctori și oameni înțelepți au încercat să o ajute, dar nu au reușit. Tatăl ei a auzit de tine și de dascălul tău, și crede că voi o veți putea ajuta.

– Dar dascălul meu este bolnav, nu poate face un drum atât de lung.

– Înseamnă că vei merge singur, fiul meu. Uite, am citit ce ai scris până acum în cartea asta. Citește și recitește tot ce ai învățat de la dascălul tău, și cred că vei reuși să o ajuți pe această fiică de împărat.

Înainte de plecare, prințul se duse la dascălul său, pentru a-i cere sfatul. Dascălul l-a luat la o scurtă plimbare și i-a arătat un copac plin de flori, dar care avea o creangă uscată.

– Vezi, cum e acest copac, așa e și sufletul prințesei. Noi trebuie doar să o ajutăm să înțeleagă că degeaba are ea sufletul plin de flori frumoase, pentru că, dacă nu are grijă, se vor usca tot mai multe crengi, și după o vreme crengile uscate vor fi mai multe decât cele înflorite, i-a spus prințului.

– Crezi că eu voi putea să o ajut?

– Nu știi dacă vei reuși sau nu, dar trebuie să încerci. Până acum, alții s-au străduit să o schimbe, aproape au forțat-o să se schimbe, folosind tot felul de metode, mai bune sau mai puțin bune. Noi ar trebui să facem altceva, să o convingem să se schimbe singură.

– Dar cum am putea să facem asta?

– Nu știi nici eu acum. Dacă aș fi cunoscut-o față către față, poate că mi-aș fi dat seama ce e de făcut. Tu du-te, află cât mai multe lucruri despre ea,

apoi întoarce-te la mine, să găsim împreună cea mai bună soluție. Oricum, ține minte: nu te gândi la răsplata pe care ți-o promite tatăl ei dacă vom reuși să o ajutăm. Nimeni nu poate să îi ajute pe ceilalți dacă se gândește să fie răsplătit pentru eforturile sale. Ori vrei să ajuți pe cineva din tot sufletul, din toată inima, ori mai bine stai deoparte. Cred că ți-am spus deja de destule ori acest sfat. Tu acum du-te să afli cât mai multe despre preocupările și obiceiurile prințesei, apoi întoarce-te să ne sfătuim. Dar, dacă totuși o să îți vină în minte o soluție pentru ea, fă ce vei crede de cuviință. Am încredere în tine, doar ești singurul meu ucenic. Și cred că ai învățat deja destule de la mine, îi spuse dascălul cu afecțiune.

Drumul a fost lung, cu multe peripeții, dar prințul a ajuns cu bine la destinație. În ziua următoare, împăratul l-a dus în camera comorilor și i-a spus:

– Uite, dacă o vei ajuta pe fiica mea, îți voi da tot aurul pe care îl am.

Dar prințul i-a răspuns:

– Sunt aici ca să o ajut pe fiica dumneavoastră, nu ca să mă întorc la palatul tatălui meu mai bogat decât sunt. Acum am venit doar ca să aflu cât mai multe despre prințesă, apoi o să mă întorc la dascălul meu, să îmi spună ce crede că ar trebui să fac pentru a o ajuta.

Primul lucru pe care l-a aflat tânărul despre prințesă era că îi plăcea să vadă păunul care trăia în curtea palatului. Uneori, lângă el veneau câteva lebede, și prezența lor o bucura mult pe prințesă. Albul aripilor lor o făcea să se gândească la puritatea sufletului și la virtuți.

Apoi, a mai aflat că în fiecare zi prințesa mergea în grădina cu trandafiri, unde se simțea cel mai bine. Îi plăceau mult toate florile, dar în mod special îi plă-

ceau diferitele feluri de trandafiri. Acolo se plimba sau stătea să citească povești. Cel mai mult îi plăceau fabulele. Cititul îi însenina puțin viața. Când citea, sufletul ei rănit se liniștea. Parcă un nor de lumină ieșea din cărți și îi intra în suflet, în inimă. Acolo, în grădina de trandafiri, se simțea ca în altă lume. Se simțea prietenă cu păsările, cu plantele, cu norii, cu munții, cu întreaga natură. Dar, când revenea la palat, își amintea de moartea mamei sale, și parcă un nor întunecat se așeza deasupra inimii ei. Ca și cum fiecare cameră a palatului ar fi fost plină de scaieți. Scaieții nu îi plăceau deloc prințesei. Și asta pentru că odată, mică fiind, căzuse peste o tufă de scaieți și se zgâriase rău.

Aflând acest lucru, tânărul s-a hotărât să încerce ceva neobișnuit. După ce s-a sfătuit cu tatăl ei, care îl primise cu atâta încredere, într-o seară a plantat, pe ascuns, o mică tufă de scaieți în grădina de trandafiri. În dimineața următoare, prințesa a ieșit să se plimbe. Privea trandafirii cu mult drag, când, la un moment dat, a văzut scaieții. A chemat supărată una din slugi și i-a spus:

– Scoate scaieții de aici. Nu vezi că îmi strică toată grădina? Cum au crescut aici? Să nu îi mai văd, spuse ea, întorcându-se la palat.

S-a întors mai târziu, și a văzut că grădina era la fel de frumoasă ca de obicei. Scaieții fuseseră scoși din pământ și aruncați la gunoi. Dar, în dimineața următoare, când a venit să citească în grădina de trandafiri, prințesa a văzut alți scaieți, mai mari.

– Știți că nu suport scaieții, scoateți-i imediat de aici, a spus ea slugilor. Cine i-a plantat? Cum au ajuns aici? Nu vreau să îi mai văd, spuse ea, întorcându-se la palat.

S-a întors mai târziu, și a văzut că grădina era la fel de frumoasă ca de obicei. Scaieții fuseseră scoși din pământ și aruncați la gunoi. Dar, în dimineața următoare, când a venit în grădina de trandafiri să citească, prințesa a văzut alți scaieți, mai mari.

– Ce se întâmplă? Cineva râde de mine... Cineva vrea să mă supere. Scoateți scaieții ăștia de aici, le spuse ea slugilor. Și se întoarse la palat, mergând direct la tatăl ei:

– Trebuie să aflăm cine îmi strică grădina. E a treia zi în care am găsit scaieți în grădina mea de trandafiri.

– Stai liniștită, o să aflăm cine e vinovatul. Nu te neliniști, îi spuse împăratul, încercând s-o calmeze.

Dar, în fiecare din diminețile următoare, prințesa găsea scaieți în grădina cu trandafiri. Numărul acestora creștea, și erau din ce în ce mai mari și mai uscați. Stricau toată frumusețea grădinii. Semănau într-un fel cu creanga uscată din copacul înflorit pe care dascălul i-l arătase prințului, înainte ca acesta să plece la drum.

După o săptămână în care nu reușise să afle cine planta scaieții, prințesa s-a hotărât să își păzească singură grădina. Și asta pentru că, din pricina frământărilor, nu mai avea somn. Nu mai putea dormi bine.

Mare i-a fost mirarea când, în zorii zilei, l-a văzut pe musafirul lor, pe prinț, plantând o tufă mare de scaieți în locul din care tocmai smulsese câțiva trandafiri. Până atunci, prințesa nu îl prea băgase în seamă pe prinț. Împăratul îi spusese doar că musafirul venise la ei ca să pună la cale o strategie mai bună de apărare împotriva dușmanilor comuni. Și asta nu era treaba ei.

– Stai, ce faci aici?, îl întrebă ea. Tu ești vinovatul... De asta slugile nu îmi spuneau cine îmi strică grădina, nu-i așa? Asta e grădina mea, e grădina mea cu trandafiri... Ce te-a apucat, cine ți-a dat voie să îmi strici grădina?

– Iartă-mă, îi spuse el. Nu am vrut să te supăr. Mie îmi place să scriu fabule și alte povești, pe care mi le spune dascălul meu. Dar acum scriu prima fabulă compusă de mine. Este despre scaieții care s-au luat la ceartă cu trandafirii. Și mi-a fost mai ușor să îi văd cu ochii mei, unii lângă alții.

Prințesa nu își dădea seama că el voia doar să o ajute să înțeleagă că trebuia să-și scoată din suflet toți scaieții care crescuseră acolo în ultimii ani, și să lase doar trandafirii. Trandafirii pe care îi îngrijea încă din copilărie.

– Ce fabulă scrii despre trandafirii mei? Și ce vorbesc ei cu scaieții? Vreau să citesc. Și mie îmi plac fabulele, îi spuse prințului. Îmi plac pentru că în fiecare seară mama îmi citea fabule sau alte povești. Uneori, mă gândeam și eu să scriu povești, dar nu am făcut-o până acum. Tu cum ai ajuns să scrii?

– Dascălul meu îmi spunea poveștile pe care le născocea, iar eu le scriam, ca să nu se piardă. Doar ultima fabulă am scris-o singur, aici, privindu-ți grădina și văzând cum frumoșii tăi trandafiri se ceartă cu scaieții.

– Aș vrea să citesc și eu această fabulă. Ai terminat-o?

– Nu, dar mai aveam puțin, îi spuse el, privind-o cu mult drag. Oricum, nici nu mai am multe pagini libere, îi arătă el cartea în care scria.

– Atunci, te rog, du-te și aruncă undeva scaieții pe care i-ai plantat, că nu suport să îi văd, și apoi vino

și citește-mi povestea lor. Iar sfârșitul mi-l poți spune chiar dacă nu ai apucat să îl scrii, nu?

– Da, pot, îi spuse prințul, cu ochii plini parcă de lumină și bucurie.

Când termină de citit, și îi spuse și sfârșitul fabelei, prințesei nu îi fu greu să înțeleagă că el scrisese special pentru ea. Își dăduse seama că prințul o păcălise, că nu plantase scaieții doar ca să aibă inspirație la scris, ci pentru că voia să o ajute să înțeleagă singură, privindu-și grădina, același lucru pe care l-ar fi înțeles dacă i-ar fi citit fabula: că sufletul este ca o grădină și de noi depinde dacă e o grădină cu trandafiri sau o grădină în care scaieții întunecă frumusețea trandafirilor. Că trebuie să ne luptăm să smulgem scaieții din sufletele noastre, că altfel, dacă nu o vom face, aceștia vor crește în locul trandafirilor. Prințesa își aduse aminte că mama ei îi spusese de multe ori același lucru, că trebuie să avem grijă ce fel de flori lăsăm să crească în grădina sufletelor noastre.

Nu mai avu putere să îi spună nimic prințului. Îi venea să plângă, așa că o luă la fugă spre palat. Când intră în camera ei, pentru prima dată în ultimii ani își dădu seama ce dezordine era. Lucrurile erau aruncate peste tot, pentru că, de când murise mama ei, nu îngăduise nimănui în afară de împărat să mai intre acolo. Și nici ea nu mai făcuse curat de multă vreme.

Ceva ciudat i se întâmpla. Dezordinea din cameră o deranja la fel de tare ca scaieții din grădină. Chemă repede o slujnică și o rugă să o ajute să pună lucrurile în ordine. Era multă treabă, dar până seara camera era curată și atrăgătoare. Se duse și culese trandafiri și împodobi camera cu ei. Apoi îl chemă pe tatăl ei să o vadă.

– Uite ce frumoasă e camera ta când e totul în ordine, parcă acum seamănă puțin cu grădina ta de trandafiri, îi spuse el.

– Așa e. Și totul a început de la o fabulă. De la o fabulă scrisă de prinț, de musafirul nostru. Cred că a scris-o pentru mine... Unde e acum? Aș vrea să îi mulțumesc, spuse prințesa, plină de emoție.

– Mi-a spus că a primit o scrisoare de la dascălul său, care e bolnav, și a trebuit să se întoarcă repede, nu a apucat să își ia rămas bun de la tine. Dar, îți trimite salutări, îi spuse împăratul, începând să bătuiască faptul că plecarea tânărului avea alte motive, pe care încerca să le înțeleagă.

În preajma prințesei, prințul simțise un sentiment nou, un sentiment ciudat. I se părea că o cunoaște de multă vreme și simțea că ea va fi soția lui.

– Nu se poate, nu știu ce e cu mine, am venit doar ca să o ajut și am ajuns să mă gândesc la căsătorie. Trebuie să plec de aici, să merg la tatăl meu și la dascălul meu, să vorbesc cu ei. Oare aceasta e iubirea?, se întreba el, înainte de a porni pe drumul de întoarcere.

Drumul i se părea din ce în ce mai lung. Fiecare bucată de drum prin care se îndepărta de prințesă părea să fie o piatră în plus care îi apăsa pe suflet.

Ajuns la palat, după ce îi spuse tatălui său cele întâmplate, acesta îl rugă să îi citească fabula pe care o scrisese cu gândul la prințesă. Tânărul îi făcu pe plac. Când termină de citit, îl întrebă:

– Tată, ți-a plăcut ce am scris? Și, fără să îi aștepte răspunsul, continuă. Să știi că pe drum mi-au venit o mulțime de fabule în gând, am să scriu, am să tot scriu, până când prințesa va accepta să fie soția mea. Să știi că e așa cum se spune, cea mai frumoasă prințesă din lume... Și, pentru că îi plac fabulele și

poveștile, sper să o cuceresc cu ajutorul lor. Sau, tu ce spui?

– Ce să spun? Mi-a plăcut ce am citit. Se vede că iubirea ți-a luminat mintea când ai scris. Să știi că asta e iubirea adevărată, când înveți să vorbești pe limba pe care o înțelege celălalt. De asta există unii părinți care, deși sunt fără carte, le spun copiilor lor cele mai frumoase povești, pe care nu le-a scris și poate nici nu le va mai scrie nimeni. De asta, atunci când le scriu fetelor pe care le iubesc și cu care vor să se căsătorească, unii tineri scriu uneori cuvinte mai sensibile decât cele compuse de cei mai vestiți poeți din lume. Tu ai simțit acum puterea iubirii. Dacă iubirea ta e puternică, și dacă prințesa va simți și va înțelege această iubire, nu se poate să nu îți răspundă. Doar dacă are sufletul de piatră.

Împăratul avea dreptate. Prințesa simțise iubirea fiului său și lucrul acesta se văzu în scrisoarea de mulțumire pe care i-o trimisese imediat după ce aflase de plecarea lui. Tânărul nu a pregetat să îi răspundă. Apoi, prințesa i-a răspuns și ea, el i-a răspuns din nou... Mesagerii erau oboșiți de atâtea drumuri.

Într-o zi, prințul a primit o scrisoare scrisă din prea plinul iubirii, care se încheia cu o rugămintă: „M-aș bucura să îmi trimiți o copie a fabulei pe care ai scris-o gândindu-te la mine. Mi-ar înfrumuseța timpul pe care îl petrec în grădina de trandafiri, lângă scaieți. Și asta pentru că am vrut să îmi aduc aminte cât mai des de clipa în care te-am surprins plantând scaieții, ca o dedicație pentru mine. M-aș bucura, dacă nu îți cer prea mult, să pui pe cineva să copieze toate poveștile pe care le-ai mai scris. Sau, dacă firele vieților noastre se vor mai întâlni, m-aș bucura să îmi citești chiar tu poveștile pe care le-a născocit dascălul tău sau alte povești scrise de tine. Să știi că, de când

te-am cunoscut, viața mea s-a schimbat. Parcă am ajuns și eu să văd fabule în jurul meu. Când se întâmplă ceva ciudat, îmi aduc aminte de tine și mă întreb: oare ce ai putea să scrii despre una, sau despre alta? Și, uneori, răspunsurile îmi vin în minte de parcă le-aș auzi din gura ta.”

Aceasta a fost picătura care a umplut paharul. Tânărul i-a scris prințesei, dar nu a mai avut răbdare să aștepte până ce mesagerii s-ar fi întors cu răspunsul ei. A preferat să ducă el însuși scrisoarea. Pentru că îi scrisese că o iubește și că vrea să se căsătorească cu ea. Așa că, după ce a luat binecuvântarea tatălui său, a plecat să o pețască.

La curtea prințesei era mare bucurie. Și prințesa, și tatăl ei, așteptaseră cu nerăbdare să îl revadă pe prinț. Acesta venise să o pețască altfel decât era obiceiul. În loc să vină încărcat cu multe daruri, îi adusesese prințesei doar o carte. O altă carte, care conținea doar poveștile pe care le scrisese gândindu-se la ea.

După ce primise prima ei scrisoare, el scrisese noi și noi fabule. Această carte era pentru prințesă mai valoroasă decât toate comorile din lume. Pentru că avea în ea povestea trandafirilor al căror ținut scieții încercau să îl cucerească. Adică fabula care o ajuta să înțeleagă că trebuie să se schimbe. Povestea care avusese asupra ei un efect mai mare decât toate sfaturile pe care le primise de la dascălii pe care îi avusese până atunci.

În scurtă vreme a avut loc nunta. A fost o nuntă de poveste. La masa mirilor, la loc de cinste, stătea și dascălul cel înțelept. Lacrimile îi curgeau de bucurie, pentru că prințul îi răsplătise toată grija și iubirea cu care îl educase.

Nu după mulți ani, prințul a fost încoronat. A fost un împărat bun și iubit de popor, cum fusese și

tatăl lui. Iar împărăteasa sa a fost o soție iubitoare și o mamă bună. Și-au crescut copiii spunându-le în fiecare seară povești. Iar povestea preferată a copiilor era povestea scrisă de tatăl lor în grădina de trandafiri. Povestea care ne arată puterea iubirii, povestea care ne arată cum iubirea face să crească în suflete trandafiri, îndepărtând scaieții. O poveste de dragoste, scrisă de un prinț care a întâlnit cea mai frumoasă prințesă din lume...

Povești cu iubire

A fost odată un copil care își iubea mult de tot mămica, își iubea foarte mult tăticul, își iubea foarte mult bunicul. Doar pe unul dintre bunici îl prinsese în viață, și îl iubea atât de mult încât, atunci când bunicul lui a căzut bolnav la pat, copilul nu a mai avut liniște. Se frământa, se tot frământa, neștiind cum să îl ajute...

Și, odată, când ceilalți erau la culesul viei, iar el era singur cu bunicul, a văzut cum din ochii acestuia curgeau lacrimi de durere.

– De ce plângi, bunicuțule? – a întrebat copilul.

Bunicul nu i-a răspuns. A început să plângă și mai tare.

– De ce plângi? Te simți rău? Te doare tare?

Bunicul a dat din cap, aprobator.

– Cu ce să te ajut?

– Nu ai cu ce, spuse bunicul.

Copilul se gândea cum ar putea să îl ajute.

– Uite, până vin mama și tata, o să stau aici, lângă patul tău. Nu te las singur. O să îți spun povești, cum îmi spui tu mie când sunt bolnav.

Și copilul încercă să spună o poveste. Dar era prea trist ca să spună una dintre poveștile pe care le auzise tot de la bunicul lui.

– Iartă-mă, bunicule, nu am stare să îți spun o poveste pe care o știu de la tine. O să îți spun una nouă.

Și copilul începu să spună o poveste pe care nu o auzise de la nimeni. Îi venise în minte pe loc, chiar atunci... Nu se știe ce poveste i-a spus, dar povestea i-a plăcut bunicului. Copilul o spusese atât de fru-

mos, încât bunicului i-au trecut durerile ascultând-o. În ziua următoare, bunicul s-a simțit rău din nou. Dar nepotul a început o altă poveste, care era ca un leac care alunga durerea. Din mintea copilului ieșeau povești frumoase, care nu semănau cu alte povești. Erau povești pentru oameni mari... După ce au văzut cât de mult îl ajutau pe bunic poveștile copilului, au încercat să vadă dacă leacul e bun și pentru alți bolnavi. Părinții lui l-au dus pe copil la alți bolnavi – și pe unii poveștile îi vindecau, unora le alinau durerile, iar asupra altora nu aveau nicio putere.

Într-o zi, prin satul acela au trecut niște hoți. Auzind despre faima copilului, s-au gândit că ar putea să scoată mulți bani de pe urma lui. Așa că, într-o după-masă, au reușit să-l prindă pe copil și au fugit cu el departe, departe. După câteva săptămâni de mers, pe drum, unul dintre hoți s-a îmbolnăvit. Atunci l-au pus pe copil să îi spună o poveste. Copilul, mai de frică, mai din milă, s-a apucat să povestească. Dar durerea bolnavului nu s-a micșorat. Ba chiar și ceilalți au început să se simtă rău. În ziua care a urmat, au mai încercat o dată. Dar iarăși s-au simțit rău și ceilalți, așa că nu l-au mai lăsat pe copil să vorbească. Le era din ce în ce mai rău, și s-au gândit că poate sunt pedepsiți de Dumnezeu pentru fapta lor. Dar lăcomia era prea mare, așa că nu au vrut să îl aducă pe copil înapoi la părinții săi. Au încercat să facă bani de pe urma lui. L-au pus să spună povești, dar poveștile nu mai ajutau pe nimeni. Bolnavii rămâneau la fel de bolnavi. De vină era copilul – inima lui era frământată de dorința de a-și vedea părinții și bunicul.

Într-o zi, supărați și plictisiți, hoții s-au hotărât să îl părăsească pe copil în pădure. Le era frică să îl omoare cu mâinile lor, ca nu cumva să se îmbolnă-

vească și mai rău sau să fie pedepsiți în alt fel de Dumnezeu. Copilul nu a stat multă vreme singur acolo, pentru că pădurarul l-a găsit și l-a dus la casa sa. Numai că nu vorbeau aceeași limbă... A trecut multă vreme până ce copilul a învățat limba pădurarului. Până să o învețe, a uitat propria limbă. Pentru că acolo, în pădure, nu era decât el cu pădurarul și nu mai avea cu cine să vorbească. A uitat și numele satului său, așa că nu știa în ce direcție ar fi trebuit să o apuce ca să își regăsească familia.

A stat lângă pădurar câțiva ani, dar până la urmă iubirea de părinți l-a biruit. Așa că a plecat, la întâmplare, hotărât să colinde lumea întregă până îi va găsi. Și a mers din sat în sat, cumpărându-și mâncare cu banii pe care îi primise de la pădurar. Era din ce în ce mai trist, se gândea că poate merge într-o direcție greșită, dar era hotărât să își caute părinții, chiar dacă lucrul acesta ar fi durat ani de zile.

Odată a mers câteva zile fără să afle niciun sat în drum. Îi era foarte foame, dar nu avea ce face. În fața sa avea niște munți înalți – și i s-a făcut rău. Tremura de frig, dar voia să își continue drumul, chiar dacă era seară. Munții îi aminteau de copilăria sa. „Munți sunt în toată lumea – se gândea –, dar dacă după munții aceștia îmi voi găsi părinții? Bunicul a murit deja, poate. Dar măcar pe părinți să îi găsesc.” Și a plecat la drum. Fiind întuneric, nu și-a dat seama că, la o răspântie, a luat-o înspre munte în loc să o ia spre satul care era aproape. A mers cât a mers, dar, nu după multă vreme, a căzut la pământ. A zăcut acolo până a doua zi, când l-au găsit niște oameni care mergeau să taie lemne. L-au pus în căruță și l-au adus în sat. După ce l-au așezat într-un pat, gazdele l-au lăsat singur în cameră. Au spus, într-o limbă care i se părea cunoscută, că pleacă după doctor. Și,

după o vreme, în camera lui... a intrat un copil. Copilul a intrat, cu sfială, s-a așezat într-un colț și a început să spună o poveste.

Călătorul se simțea prea bolnav ca să aibă stare să asculte povești. La început, nici nu putea fi atent la cuvintele copilului. Dar, încet-încet, a început să plângă. Se simțea la fel de rău, dar plângea din ce în ce mai tare... Copilul vorbea limba pe care el o uitase de mult, din copilărie. Abia înțelegea povestea. Copilul a terminat povestea și s-a ridicat, sfios, pregătindu-se să plece, în timp ce gazdele intrau în cameră. Văzându-i ochii în lacrimi, l-au întrebat dacă se simțea mai bine.

– Da, mă simt mai bine. Dar nu am putut asculta povestea cu atenție. Pentru că... pentru că o știu. Am spus-o și eu, când eram mic, bunicului meu.

Vorbea greu, cu mari eforturi, dar bucuros că vorbea din nou limba copilăriei sale...

– E o poveste de peste munți, din satul poveștilor pentru oamenii mari, îi spuseră gazdele. Puțini din copiii noștri au ajuns până acolo. Dar unii au învățat povești foarte frumoase, povești care vindecă bolnavii, spuse stăpânul casei.

– Dar nu toți copiii pot spune poveștile astea, doar copiii care își iubesc mult părinții. Puterea poveștii nu stă în poveste, ci în cel care o spune, zise femeia lui. De fapt, dacă știți povestea, poate că ați trecut și dumneavoastră pe acolo...

Bolnavul se simțea mai bine.

– Vreau să plec acum, nu mai pot sta, spuse.

– Acum? Nu, mai stați în pat, să vă refaceți. Puteți pleca mâine dimineață, cum răsare soarele.

De emoție, călătorul nu a putut să închidă ochii toată noaptea. Știa că e aproape de casa sa, de părinții săi... Dimineața devreme a pornit la drum. A mers

până la trecătoare, a traversat munții și a ajuns în satul său seara târziu. Satul era mai mare, cu multe case noi. Dar nu i-a fost greu să dea de casa părinților săi. A bătut la poartă. I-a deschis fratele său mai mic, care nu l-a recunoscut. A crezut că e doar un călător, așa că l-a poftit într-o cameră și i-a adus de mâncare.

– Părinții tăi ce fac, unde sunt?

– Tatăl meu e bolnav și mama stă lângă el, să nu se simtă singur. Tata e bolnav de supărare... Îi e dor de fratele meu mai mare. Am avut un frate care a dispărut într-o zi de acasă. Unii ziceau că poate s-a înecat, alții că poate a plecat pe munte și s-a rătăcit. Alții spuneau că l-ar fi luat niște călători cu ei. Dar de ce să fi plecat de acasă? Nu avea niciun motiv. Mai ales că îi iubea foarte mult pe părinți. Și pe bunicul nostru, care a murit nu după multă vreme...

– Am auzit că în satul ăsta sunt copii care știu povești frumoase, care alungă bolile. De ce nu l-au ajutat pe tatăl tău?

– Pentru că tatăl meu are trupul sănătos, doar sufletul lui e bolnav, spuse fratele cel mic.

– Dacă mă lași, o să îi spun și eu o poveste. O poveste pe care copiii din sat nu o știu. O poveste care o să îl ajute...

– Mă duc să îl întreb dacă vrea să te asculte, zise fratele său. Nu știu însă dacă îl vei putea ajuta cu ceva, că nici alte povești nu l-au ajutat.

– Lasă-mă să încerc, spuse călătorul.

Intrară în camera bolnavului.

– Vă rog să mă lăsați să vă spun și eu o poveste. Povestea mea.

– Spune, încuviință bolnavul, am să te ascult.

Călătorul își dădu seama că tatăl său era prea trist ca să aibă stare de povești, dar avea totuși pute-

rea de a-l asculta pe musafir, pentru că voia să fie o gazdă binevoitoare.

„A fost odată un copil care își iubea mult părinții și bunicul...”

– Ce poveste e asta? – întrebă fratele cel mic.

– Lasă-l să povestească, spuse bolnavul, căruia chipul călătorului i se părea cunoscut, dar nu își aducea aminte unde îl mai văzuse.

„A fost odată un copil care își iubea mult părinții. Și bunicul. Atât de mult, încât odată, când bunicul lui era bolnav, s-a apucat să îi spună o poveste pentru a-i alina durerea. Și povestea a fost atât de frumoasă, încât bunicul s-a simțit mai bine. Sau poate nu era povestea frumoasă, poate doar era spusă cu multă iubire, dar și-a făcut efectul. Era o poveste deosebită, o poveste pentru oameni mari. Chiar dacă o puteau înțelege și unii copii. Toți s-au mirat de felul în care băiatul își arăta iubirea față de bunicul său. Ba, mai mult, l-au dus pe copil și pe la casele vecinilor bolnavi, iar unora poveștile le alinau durerile.”

Mama și-a recunoscut prima fiul. Dar, din pricina emoției, a tăcut și l-a lăsat să povestească până la capăt. Și călătorul a povestit cum a fost furat de hoți, cum a fost dus departe-departee, cum a fost găsit de pădurar. A povestit cum a crescut și cum a pornit la drum în căutarea părinților săi.

„Și, când zăcea bolnav într-o casă de la poalele munților, un copil i-a spus o poveste. Și a recunoscut în ea povestea pe care, mic fiind, i-o spusese bunicului său. A doua zi a pornit la drum și, spre seară, a ajuns la casa părinților săi...”

– Adică la casa noastră, zise tatăl, ridicându-se singur din pat, ca să își îmbrățișeze băiatul. Își recunoscuse și el feciorul, dar până atunci tăcuse din cauza lacrimilor.

– Da, la casa noastră, zise călătorul, întinzând un braț spre tatăl său și al doilea spre mama sa. La casa din satul poveștilor pentru oameni mari – zise cu emoție. Îi dădură lacrimile.

Mare bucurie a fost atunci în sufletele lor. A fost o sărbătoare pentru tot satul. Bucurându-se de întoarcerea sa, tatăl s-a pus pe picioare. Și, ori de câte ori boala se apropia de familia lor, fiul cel mare le spunea o poveste și boala pleca din casa lor. Pentru că, după ce se întorsese la casa sa, putea să ajute din nou oamenii cu poveștile sale...

Cel mai scump cadou de Crăciun

A fost odată un copil care... De fapt, nu „a fost odată”. Asta e povestea mea. E povestea cea mai importantă a vieții mele. Da, și voi, copiii, care citiți acum această carte – sau poate v-o citesc părinții voștri, nu știu –, o să vedeți că viața e plină de povești. Unele sunt frumoase, altele mai puțin frumoase. Eu acum am zece ani și nu mă pricep să spun povești. Dar vreau să vă spun o poveste. Așa că o să încep tot cu...

A fost odată... un copil foarte frumos, foarte sănătos, foarte deștept. Îi plăcea foarte mult iarna, îi plăcea să se joace cu zăpada. Îi plăcea să facă oameni de zăpadă împreună cu prietenii lui.

Acest copil era printre primii din clasă la învățătură. În același timp, era și un copil plin de bucurie. Toți se molipseau de bucuria lui. Dar, într-o zi, bucuria lui a fost înlocuită de tristețe. Și asta pentru că se mutase împreună cu familia lui într-o casă mai mare, cu multe camere, cu curte, dar... la marginea orașului. Și pe strada aceea nu erau copii de vârsta lui, nu avea cu cine să se joace.

Când s-a așternut prima zăpadă, și totul era înveșmântat în alb, a făcut un om de zăpadă, ajutat de părinții lui. Era un om de zăpadă ca în povești, cu mătură, cu o cratiță veche, ca pălărie, cu morcov în loc de nas, cu cărbuni în loc de ochi... Copilul stătea în curte în fiecare zi și vorbea cu el... Îi spunea despre gândurile lui, despre problemele lui... Și îi plăcea să își imagineze că omul de zăpadă îi răspunde. Da, așa cum fetițele vorbesc cu păpușile lor, așa vorbea el cu

omul de zăpadă. Se gândea cu tristețe că, atunci când vremea se va încălzi, va rămâne fără prietenul lui.

Se apropia Crăciunul și, când părinții lui îl întrebau ce cadou își dorește, el le spunea că se va sfătui cu omul de zăpadă... Cu câteva zile înainte de Crăciun, după ce a venit de la școală și și-a făcut temele, a ieșit în curte. Ninge cu fulgi mari și curtea era plină de zăpadă. Tot vorbind cu omul de zăpadă, s-a gândit să mai facă încă unul, mai mic.

– Ca să nu fii singur, prietene. O să mă duc să le cer părinților o altă mătură, o cratiță, un morcov... Ca să ai un frate. Vrei un frate mai mic?

Când spuse aceste cuvinte, inima i se umplu de bucurie. Alergă în casă, puse mâna pe telefon și o sună pe mama lui.

– Mamă, gata, știu ce vreau de Crăciun. Crezi că o să primesc?

– Dacă ai fost cuminte, o să primești. Ia spune-mi, ce vrei?

– Vreau... vreau să am și eu un frățior.

– Ce să ai?

– Un frățior. Da, asta vreau, mai mult decât trenulețul cu multe vagoane, mai mult decât o sanie mare, vreau un frățior. Sau o surioară...

– O să vedem ce vei primi de Crăciun. Că, uneori, nu primim ce ne dorim, primim alte cadouri, dar care ne bucură mai mult decât dacă am fi primit cadoul așteptat... Și, oricum, nu am mai auzit să primească cineva cadou de Crăciun frățiori sau surioare...

După ce copilul închise telefonul, se întoarse la omul de zăpadă.

– Tu ce crezi, voi primi oare ce îmi doresc? Ar fi cel mai frumos cadou din viața mea...

Și se apucă să facă un alt om de zăpadă. Pentru că nu avea cine să îl ajute, a făcut un om de zăpadă care stătea destul de strâmb. Era mai mic decât celălalt, dar băiatul era mulțumit.

– Când o să vină părinții mei, o să îți dau și mătură, și pălărie, și nas, și ochi, și nasturi. Să stai cu minte până mă întorc, spuse copilul când termină.

I se făcuse frig. A intrat în casă și, până seara, când au venit părinții lui, a stat și s-a uitat pe geam.

– Da, acum sunteți doi, nu o să vă mai plictisiți, le spuse oamenilor de zăpadă.

Când tatăl lui a venit acasă, seara, au ieșit împreună în curte, ca să termine de gătit micul om de zăpadă. Arăta foarte bine, era chiar mai frumos decât cel mare. Experiența își spusese cuvântul.

– Tati, nu-i așa că frații aceștia sunt frumoși?

– Sunt, cum să nu fie.

– Nu-i așa că e mai bine cu amândoi decât înainte?

– Da, e mai bine și mai frumos, cum să nu, răspunse tatăl său, neștiind unde vrea copilul să ducă discuția.

– Știi, tati, i-am spus și mamei azi la telefon, eu de Crăciun îmi doresc un frățior. Sau o surioară. Să am și eu cu cine să mă joc, cu cine să vorbesc... Mă plictisesc toată ziua în casă, singur...

– O să vedem ce vei primi, o să vedem...

A venit și seara de Crăciun. Copilul a primit jucării frumoase, dar nici urmă de frățior.

Copilului îi plăcea foarte mult să meargă la biserică. Acolo nu se simțea singur, știa că e în casa lui Dumnezeu. Și, în ziua de Crăciun, s-a rugat:

– Doamne, Tu le dai oamenilor flămânzi de mâncare. Am auzit asta și o cred. Tu le dai celor săraci haine. Tu le dai oamenilor tot ce le este de folos.

Dar am și eu o rugăminte. Am tot primit cadouri de Crăciun... La anul, aș vrea să nu mai primesc cadouri obișnuite... Ajută-mă să am și eu un frățior, sau mai mulți, sau o surioară, ce vrei Tu. Că sunt tare singur... Ar fi cel mai frumos cadou de Crăciun...

Și lacrimile îi udară obrazii.

Vreme de câteva zile, tatăl lui s-a jucat cu el ore întregi. Era vacanța de Crăciun. Dar, într-o seară, părinții au plecat într-o vizită. Era prima oară când îl lăsau singur.

– Ești băiat mare, să fii cuminte. După ce mănânci de seară, să te culci, patul e aranjat, îi spuse mama.

– Am încredere în tine, dacă e ceva, ne suni, îi spuse tatăl său. Ne întoarcem imediat ce ne suni, dacă nu poți dormi...

Și plecară. Copilul a vrut să se joace cu trenulețul cel nou. Dar nu avea stare să stea singur. S-a îmbrăcat și a ieșit în curte, la prietenii lui de zăpadă.

– Aș vrea să vă arăt și vouă jucăriile mele, să vedeți ce cadouri frumoase am primit...

Se întoarse în casă și luă locomotiva.

– Știți ce repede merge?... De fapt, nu aveți de unde să știți. Aș vrea să vă arăt eu... Însă cum să vă arăt?

Copilului îi veni o idee:

– Să nu te superi pe mine, dar tu ești prea mare și nici nu cred că intri pe ușă. Da, ești prea gras. Și nu am cum să te invit în casă. Dar pe fratele tău mai mic îl iau. Bine?

– Bine, își răspunse tot el.

– Punem jos pălăria, mătura, și pornim la drum. Nu îți fie teamă, ai încredere în mine, o să te fac la loc, imediat.

Și se țină de cuvânt. Puse capul jos, și apoi începu să îl rostogolească cu grijă. Când ajunse în casă, îl împinse cu toată forța. Ajunse în camera sa și își dădu seama că îi rătacise nasul. Fugi repede în curte și se întoarse victorios.

– Mai ai puțină răbdare, termin repede.

A adus și ceilalți doi bulgări. Ultimul, cel mai mare, era atât de greu, că abia a reușit să îl împingă în casă. Dar, în cele din urmă, a reușit. Apoi a pus bulgării unul peste celălalt. Era fericit.

– Să îți prezint camera mea. Uite, aici e lada cu jucării, aici e patul meu, aici e dulapul...

De bucurie, nici nu își mai găsea cuvintele.

– Uite, am închis caloriferul, ca să nu îți fie cald. Am lăsat și fereastra și ușile deschise, să intre frigul, ca să nu te topești... Și ți-am promis că îți arăt cum merge trenulețul meu electric. Uite...

Pe masă, trenulețul se învârtea, se tot învârtea, și pe copil îl luase somnul. Adormise. În somn, omul de zăpadă îi vorbea. Dar vorbea cu voce clară...

– Ce putem face? Îmi plac mult jucăriile tale, îmi place mult aici. Vreau să rămânem pentru totdeauna prieteni apropiați, așa cum am fost și până acum. Aș vrea să mă joc și eu cu trenulețul tău, să mă joc cu tine, să nu mai fii singur.

– Da, ce bine e cu tine... De acum, o să rămâi aici, în camera mea, sper să nu se supere părinții mei. O să ne jucăm până se întorc părinții mei, oricât de târziu ar fi.

Dar părinții s-au întors târziu, abia spre dimineață. S-au speriat văzând ușa casei larg deschisă. Au intrat repede și l-au găsit pe copil dormind în fotoliu, cu paltonul și cu alte haine groase pe el. Lângă fotoliu era o baltă mare, în care zăceau un morcov, o mătură și o cratiță.

– Nu îl certa, lasă-l să doarmă, spuse mama.

– Ce să îl mai cert, nu vezi, e înghețat de frig. Să sperăm că nu a răcit, spuse tatăl...

Copilul răcise, dar nu era ceva grav. Nu a fost nevoie să fie dus la spital. Era însă foarte trist, când se uita pe geam, că afară rămăsese doar unul dintre prietenii săi. Și, la venirea căldurii, se topise și acesta, încetul cu încetul.

Dar amintirea prietenilor săi nu s-a șters din sufletul copilului. Pentru că ei îl ajutaseră să își dea seama că cel mai frumos cadou pentru el era un frățior. Sau o surioară.

Și așa a fost... În anul următor, chiar înaintea primei zăpezi, mămica a venit acasă de la spital cu un cadou. Asta era fix acum zece ani. Era un cadou care plângea, dar un cadou foarte frumos. Eram eu, surioara lui. Aceasta e povestea pe care mi-a spus-o frațele meu azi, de ziua mea. Și, chiar dacă am fost fată și nu băiat, s-a bucurat foarte mult că am apărut în viața lor. Iar aceste cuvinte mi-au înfrumusețat ziua și m-au făcut să mă simt sărbătorită. Da, povestirea acestei întâmplări a fost cel mai frumos cadou pe care l-am primit astăzi, de ziua mea... A, și trebuie să vă mai spun că m-au bucurat foarte mult cuvintele lui, că, pentru el, eu am fost și sunt cel mai scump cadou de Crăciun...

Cordonul bunicii

– Bunico, spune-mi o poveste, te rog...

– O poveste? Gabriela, dar nu ți-am mai spus de un an de zile. Doar acum știi să citești singură, iubita mea, spuse bunica.

– Bunico, știi că îmi plac mai mult poveștile spuse de tine. De când am învățat să citesc, mama m-a rugat să te las în pace, să nu te obosesc, să citesc singură. Dar îmi e dor de o poveste spusă de tine...

– Bine, spuse bunica. Vino aici, lângă fotoliu. O să îți spun o poveste mai tristă...

– Cum vrei tu...

– A fost odată...

– ... ca niciodată..., completă nepoțița.

– Odată, acum vreo șaiszeci de ani, o fetiță săracă și necăjită. O chema Irina...

– Ca pe tine, bunico?

– Da, ca pe mine. Să zicem... Părinții ei muriseră când era mică, iar Irina fusese crescută de bunici, de părinții mamei ei. Avusese o copilărie plină de lipsuri, dar, cu toate acestea, o copilărie frumoasă. Pentru că bunicii ei erau oameni credincioși, oameni buni la suflet, și aveau grijă ca puținul pe care îl aveau să îl folosească cum era mai bine.

Cele mai frumoase zile pentru Irina erau de Paști și de Crăciun. Îi plăcea să meargă în fiecare duminică la biserică, dar de Paști și de Crăciun era mult mai frumos... Atunci Irina primea de fiecare dată haine noi, ca semn al faptului că înnoirea hainelor trebuie să fie însoțită de o înnoire sufletească. Irina avea prieteni și colegi de școală ai căror părinți erau bogați, dar niciunul dintre ei nu era așa de fericit ca

ea, nici de Paști, nici de Crăciun. Sărbătoarea Paștilor o ducea cu gândul la Învierea morților și se gândea că, dacă va duce o viață curată pe lumea aceasta, va trăi apoi în veșnicie împreună cu părinții și bunicii ei. De Crăciun se gândea că Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a venit în această lume plină de răutate și de egoism ca să ne învețe să ne iubim, să ne învețe că iubirea e cel mai important lucru...

Irinei îi plăcea să vorbească mult despre lucrurile acestea cu prietena ei Alexandra. Dar, cu ceilalți colegi nu putea vorbi despre asta. O considerau prea preocupată de biserică, de Dumnezeu...

Într-un an, cu câteva zile înainte de Crăciun, Alexandra a întrebat-o pe Irina:

– Auzi, dar tu nu ai o haină mai groasă? Că o să vină zăpada... Și pe asta o porți de când a început frigul. O să vorbesc cu mama mea și ți-o dau pe a mea, că am două...

– Nu, nu e nevoie. Măine bunicul ia pensia și apoi o să mergem să îmi ia o haină nouă. Așa facem în fiecare an. Azi am fost cu bunica, am căutat prin magazine și am găsit ceva ieftin și frumos.

– Cum știi... Atunci, abia aștept să te văd cu haina nouă!

A doua zi, însă, când veni acasă de la școală – începea vacanța –, Irina găsi un bilet în ușa. „Așteaptă-mă, o să vin repede. Bunica...”

„Oare bunicii s-au dus să îmi cumpere haina fără mine? Da, asta cred că s-a întâmplat...”, și-a zis Irina în gândul ei. S-a așezat pe o bancă, în parculețul din fața casei. Și-a scos cărțile de școală din ghiozdan și a început să citească ceva... După o oră, a apărut și bunica. Era tristă, cu ochii în lacrimi.

Irina îi sări în brațe:

– Ce s-a întâmplat? Unde e bunicul?

– E... la spital. Era bine când a venit pensia, dar apoi i s-a făcut rău. A venit salvarea și l-a dus la spital.

– Vreau să mă duc să îl văd.

– O să mergem diseară. Că mâine o să îl opereze și vrea să te vadă înaintea de operație...

– O să mergem să îi cânt colinde. Da, o să îi cânt bunicului, să se bucure, zise fata.

Seara s-au dus la spital. Bunica a vorbit cu o asistentă și Irinei i s-a dat voie să colinde. A cântat frumos de tot. Vocea ei curată răsună pe tot etajul. S-au strâns nu numai bolnavii de la alte camere, s-au strâns și asistentele. A venit chiar și un doctor, doctorul care urma să îl opereze pe bunicul Irinei. Toți au fost impresionați. Când a terminat colindele, Irina s-a mirat văzând atâția bolnavi adunați în fața salonului.

Irina uitase de hăinuța cea nouă. Se gândea doar la bunicul ei. Și, când bunica i-a spus că hăinuța cea nouă va veni mai târziu, că banii trebuiau pentru tratamentul bunicului, Irina nu a spus nimic. Cel mai important pentru ea era ca bunicul să fie sănătos...

Când a ajuns cu bunica acasă, a încercat să discute cu ea despre boala bunicului. Dar bunica nu avea stare să vorbească. I-a spus doar o întâmplare...

– O să îți spun ceva care o să te bucure. Atunci când te-ai născut, bunicul era foarte bolnav. Însă, atât de mult s-a bucurat că ai venit pe lume, încât s-a luptat cu boala și a învins-o. Și, atunci când ai împlinit un an, ți-a scris o felicitare, care acum e în cutia cu amintiri.

– Și ce scrie acolo?

– Ceva foarte important pentru tine.

– Ce scrie? Ce scrie?

– „La Mulți Ani, povestea noastră frumoasă. La Mulți Ani!”

– Adică, eu sunt povestea voastră?

– Da, ești povestea noastră frumoasă. Și trebuie ca fiecare an din viața ta să fie o nouă pagină din această poveste.

– O nouă pagină? Înseamnă că o să fie o poveste lungă, spuse Irina, luându-și bunica în brațe...

Înainte de culcare, s-au rugat puțin împreună, cum făceau în fiecare seară când era și bunicul acasă. Apoi, când bunica a rămas să se roage pentru sănătatea bunicului, Irina s-a dus în camera ei. Însă nu putea să doarmă. Stătea în pat și se frământa. Ba se gândea la bunicul ei, ba la bolnavii care se adunaseră în fața salonului.

– Ce bine că sunt sănătoasă... – își spuse. Eu mâine nu voi primi niciun cadou de la bunici, chiar dacă haina veche îmi e cam mică și nu prea ține de cald. Totuși, ce bine că Dumnezeu mă ține sănătoasă. Sunt în lumea asta mare atâția oameni bolnavi... Și atâția copii bolnavi. Ce-mi dă mie Dumnezeu cadou anul acesta? Îmi dă sănătate. Un cadou fără fundițe, fără panglici, dar un cadou frumos...

Irina adormi. După vreo oră, se culcă și bunica... La miezul nopții însă, Irina se sculă brusc. Visase ceva frumos. Aprinse lumina în cameră și începu să cotrobăiască prin lada cu jucării. Găsi o pungă cu multe panglici, pe care bunica ei, care fusese croitoreasă, nu le mai folosea. I le dăduse ei pentru păpuși. Intră tiptil-tiptil în camera bunicii și îi lăsă pe plapumă o fundă mare, roșie, cam șifonată. Reușise totuși să facă o fundă frumoasă. Apoi mai făcu ceva treabă cu celelalte panglici și se culcă.

În dimineața zilei de Crăciun, bunica se trezi devreme. Era frământată... Văzu funda pe plapumă,

dar nu înțelese ce caută acolo. Că nu era legată de niciun dar. Și... de unde dar? Irina nu avea bani să cumpere daruri. Bunica se sculă și merse în camera fetei. O găsi pe Irina dormind, ținând strâns în brațe icoana cu Hristos, care stătea de obicei la capul patului, pe perete.

Irina avea în jurul gleznelor câte o panglică. La fel în jurul mâinilor, în jurul mijlocului, în jurul gâtului.

Bunica înțelese tot. Și începu să lăcrimeze. Funda roșie de pe plapumă era un semn că bunica era un cadou pentru Irina. Atât de mult își iubea Irina bunica, încât o considera un cadou de la Dumnezeu. Ce era cu panglicile de la mâini și de la picioare? Ce fel de cadouri erau? Erau o dovadă că Irina înțelesese că Dumnezeu poartă grijă de sănătatea ei. Și, într-o vreme frumoasă de iarnă, când prima zăpadă se așternuse pe străzi, când atâția copii zăceau prin spitale, suferind de tot felul de boli, Irina era sănătoasă. Și se bucura că Dumnezeu i-a făcut acest dar. Se bucura de sănătatea pe care i-o dăruise Dumnezeu. Și nu mulți copii au fost la fel de bucuroși ca Irina anul acela...

– Și bunicul ei s-a făcut bine?, întrebă Gabriela.

– Da, operația a reușit. Mai mult chiar. Doctorul, care fusese impresionat de colindele cântate de Irina, a plătit chiar el medicamentele de care avea nevoie bunicul după operație, așa că Irina a primit de Crăciun hăinuța de care avea nevoie. Era o hăinuță specială, pe care a udat-o cu lacrimi de bucurie. Irina a rugat-o pe bunică să îi coasă pe cordonul de la hăinuța cea nouă panglica pe care și-o legase în noaptea

de Crăciun în jurul mijlocului. Ca să nu uite că și hăinuța era un dar de la Dumnezeu...

– Mi-a plăcut povestea, deși începutul a fost prea trist, zise nepoțica.

– Și mie mi-a plăcut, zise bunica. Și apoi, spuse în șoaptă, ca să nu fie auzită de fetiță: „Cordonul acela îl mai păstrez și astăzi...”

Zidurile din suflete

Într-un sat, aflat la o răscruce de drumuri, un țăran a descoperit o comoară. Săpa în curte când a găsit câteva pungii mari, pline de galbeni. Țăranul era văduv și nu avea copii. Banii erau foarte mulți și el i-a dat primarului, ca să îi împartă cu ceilalți oameni din sat.

Satul, care până atunci fusese un sat obișnuit, se transformase într-un sat de oameni bogați. Ca să își cheltuiască banii, ei au început să își cumpere tot felul de lucruri, și multe dintre ele nici măcar nu le trebuia.

Cel mai lacom dintre ei era primarul. Se dusese vorba că, în loc să împartă comoara cum ar fi trebuit, el își păstrase o parte mult mai mare decât i s-ar fi cuvenit.

Pentru ca ceilalți oameni să nu știe ce strânsese în curte, primarul și-a înconjurat-o cu ziduri înalte și groase. Încetul cu încetul, ceilalți i-au urmat exemplul, construindu-și ziduri împrejurul curților. Le-au făcut înalte, ca ale primarului, dar subțiri, ca să nu dea prea mulți bani pe materiale. Și nici măcar nu se îngrijeau ca zidurile să fie frumos lucrate. Satul începu să semene cu o cetate, cu un labirint de piatră.

În fiecare zi, primarul ieșea în curte și, fără să fie văzut de alții, își admira banii, care sclipeau amețitor în lumina soarelui. Nu mai știa nimic în afară de bani. Parcă era singur pe lume...

Lăcomia pusese stăpânire și pe sufletele multor săteni. Când se întâlneau pe drum, bărbații nu mai simțeau nevoia să vorbească unii cu alții. Dădeau din cap, cu o politețe falsă. Apoi au renunțat și să se sa-

lute. Nu mai voiau să se cunoască între ei. Nu mai voiau să știe decât de averile lor.

În loc să îi mulțumească lui Dumnezeu pentru micile bucurii pe care le aveau, așa cum făceau înaintea, bărbații au renunțat să se mai roage. De Dumnezeu nu mai aveau nevoie. Și chiar le-au interzis femeilor să meargă la biserică, ca nu cumva să mai țină legătura între ele – și să le spună celorlalte ce au în casă.

Totuși, biserica nu a rămas pustie. Copiii veneau la slujbe, ca înainte. Iar părintele se ruga în ea, de dimineața până seara, ca iubirea să se întoarcă între săteni; pentru că sătenii deveniseră oameni cu inima de piatră. Când satul a încetat să mai fie sat, când oamenii au uitat să mai fie oameni, ceva s-a întâmplat. Într-o zi de sâmbătă, a avut loc un mare cutremur.

Pământul a început să se clatine. Speriați, oamenii au ieșit cu toții din închisorile pe care și le construiseră. Le era teamă să nu fie îngropați de vii. S-au adunat în curtea bisericii, singura curte care nu era înconjurată de ziduri. Numai primarul a rămas acasă, nevrând să părăsească palatul pe care și-l construise...

Unii plângeau, alții se rugau, cu mâinile ridicate spre cer. Zidurile, care mai înainte păreau să țină o veșnicie, se prăvăleau acum cu zgomot peste case. Parcă venise sfârșitul lumii.

Dar nu era decât un cutremur, care s-a oprit la fel de brusc cum începuse. Și a lăsat în urmă o singură victimă: primarul. Acesta murise în mijlocul templului său de piatră, care se prăbușise.

Oamenii și-au amintit atunci cum, după cutremurul care avusese loc cu mulți ani în urmă, se ajutaseră unii pe alții să își refacă gospodăriile. Și-au a-

dus aminte câtă nevoie au să se ajute între ei la vreme de necaz. Și, timizi, cei ale căror case erau mai întregi s-au oferit să își ajute vecinii.

Duminică dimineața, biserica era din nou plină, cum fusese și înainte de găsirea comorii. Oamenii veniseră la biserică să Îi mulțumească lui Dumnezeu că îi păzise întregi și nevătămați. Și mai ales pentru faptul că iubirea le răsărise din nou în inimi. Pentru că, rămas fără ziduri, satul redevenise sat. Odată cu zidurile de piatră, se sfărâmaseră și zidurile din suflete...

Ultimul nivel

Părinții au așteptat ca Radu să meargă la culcare. Apoi, după ce lumina din camera copilului s-a stins, au plecat să se vadă cu niște prieteni.

După ce Radu i-a auzit cum au închis cu cheia ușa casei, a mai așteptat puțin, apoi s-a dat repede jos din pat și a deschis calculatorul. Acum se joacă „Victima”, jocul lui preferat. E un joc în care te lupți cu diferiți dușmani.

Radu jucase atât de mult acest joc, încât aproape de fiecare dată ajungea la nivelul 9, unde știa că erau adversarii cei mai puternici. Începuse acest joc cu două luni în urmă, atunci când intrase în clasa a șasea. Se dusese la ziua unui prieten, care îi era vecin de bloc. Copiii se jucau pe rând, dar Radu obținea cele mai mici punctaje. Și, atunci, s-a hotărât să devină din ce în ce mai bun...

Până în urmă cu un an, principalul motiv pentru care nu avea timp pentru jocuri pe calculator era... sportul. Radu făcuse tenis de performanță. Dar, la un antrenament, a căzut și și-a rupt piciorul. A trebuit să îl țină în ghips șase săptămâni, până înaintea unei competiții importante. Concurs la care Radu nu s-a putut prezenta, pentru că nu a apucat să se refacă... Și, de supărare, a renunțat la tenis. Dar, între timp, descoperise o nouă pasiune. Cât stătuse acasă, cu piciorul în ghips, ca să nu se plictisească, tatăl lui i-a dat voie să se joace la calculatorul său.

După ce piciorul i s-a vindecat, cum venea de la școală, după ce lua masa de prânz, Radu își făcea la repezeală teme și apoi stătea să se joace pe calculator. Apoi, de ziua lui, a primit de la bunici un calcu-

lator de ultimă generație. De atunci, era foarte greu să îl mai desprinzi de monitor. La început, părinții se gândiseră că băiatului îi prinde bine să se joace pe calculator, dar nu a trecut mult timp până când și-au dat seama că pur și simplu calculatorul schimbase viața copilului lor. Copilul era din ce în ce mai agitat, se închisese în el, nu mai ieșea afară să se joace cu prietenii...

Deși mama lui îl certa că stă atât de mult timp în fața calculatorului, Radu nu o băga în seamă. Iar școala mergea din ce în ce mai prost. Radu se temea doar de sfârșitul semestrului, când urma să aibă loc ședința cu părinții. Abia atunci urma ca părinții lui să afle ce note avea băiatul lor...

După ce părinții au plecat de acasă, Radu s-a jucat deja două ore fără nicio pauză. Ochii au început să îi lăcrimeze. Vrea să bată recordul săptămânii trecute, și nu reușește. Îl doare capul, ochii îi sunt înțoșiți. Dar vrea să meargă mai departe. Îi e din ce în ce mai somn, capul îl doare, dar e hotărât să nu se culce până ce nu va ajunge la un nou record. A și ațipit de câteva ori, dar anunțul „Game over” – „Jocul s-a terminat” – l-a trezit de fiecare dată.

Și acum... 20 000 de puncte, Level 10.

E greu de spus cât de emoționat e Radu. E prima oară când ajunge la acest nivel. Un record. De acum, încep surprizele. Pe cutia jocului scria că, la acest ultim nivel, totul va fi altfel. Scria că: „Jocul îți va schimba viața...”

Până la acest nivel, Radu s-a luptat cu diferite tipuri de dușmani, de la indieni la soldați romani, de la gladiatori la pirați sau samurai. Un dușman la fiecare nivel...

„De acum, ești un om al viitorului. Trebuie să îți uiți trecutul. Vei lupta cu dușmani mai puternici.

Trebuie să înveți strategii noi. Te vei transforma într-un erou...”

Jocul a reînceput.... Radu recunoaște un adversar cu care s-a mai luptat și la nivelul anterior. Dar, diferența e că înainte aveau aceleași arme și aceleași armuri. Acum însă, Radu nu are nici armură, nici cască și nici scut. E aproape imposibil să îl învingă. Totuși, nu se dă bătut ușor. E decis să învingă. Lupta e din ce în ce mai palpitantă, dar, la un moment dat, printr-o mișcare rapidă gladiatorul îl rănește la mână. Băiatul nu mai poate ține sabia în mâna dreaptă. Încearcă să se apere cu mâna stângă.

Și, totuși, stăpânindu-și frica, Radu învinge și de această dată. Mult mai repede decât se aștepta... „La tenis au trecut ani de zile până când am câștigat primul turneu, dar aici am ajuns campion în câteva luni... Abia aștept să mă duc mâine la școală, să le spun colegilor... Da, sunt cel mai bun. Cel mai bun dintre cei buni...”

Pe monitor apare o imagine care face să îi sară inima din piept de emoție. Trecuse la nivelul 11...

„Oare de ce în instrucțiuni scrie că sunt doar 10 nivele? Abia aștept să văd cum e nivelul ăsta...”

Adversarul de aici este mult mai greu de învins, deși e un copil. E primul copil cu care se luptă în lumea virtuală. Totuși, lupta este mai grea decât înainte. Parcă victima îi intuiește toate mișcărilor, parcă îi știe gândurile. Lupta e din ce în ce mai strânsă, dar, până la urmă, victima cade la pământ, rănită. Maska îi cade de pe față...

Radu își privește pe monitor victima, și citește cu mirare numele ei. Pe adversar îl cheamă tot Radu... Parcă pe monitor este tot el. Se privește cu atenție, din mai multe unghiuri. Da, el este.

Imaginea îl șochează puternic. Nu s-a mai gândit niciodată la moarte până acum. Își privește victima în ochi... și are strania senzație că se privește în oglindă. Victima are ochii umflați de oboseală și fața foarte palidă. Radu are senzația că se luptase cu sine însuși, că fusese dușmanul propriei persoane...

Brusc, se aude un zgomot ciudat, o ușă care se deschide. O voce supărată întrebă:

– Ce faci aici? Radule, de ce nu ești în patul tău?...

Băiatul deschide ochii cu greu și în fața ochilor vede monitorul deschis. Adormise în fața calculatorului. Totul fusese doar un vis... Se întoarce spre ușa camerei. Părinții îl privesc cu ochii triști.

– Ne-ai spus că putem avea încredere în tine, îi spune mama. Dar tot la calculator te-am găsit...

Părinții ies din cameră. Sunt prea mâhniți ca să îl mai certe...

Radu închide calculatorul și își vede fața oglinindu-se în ecran. Ochii lui sunt umflați de oboseală, ca ai victimei din vis. Și fața lui este palidă. Arată exact ca și copilul pe care îl rănisese în vis... Radu dă din nou drumul la calculator, caută fișierul care conține jocurile pe calculator și îl șterge. Apasă butonul DELETE, preferând să își șteargă toate jocurile din calculator decât să îi șteargă jocurile viața. A înțeles că, în loc să se joace pe calculator, până atunci calculatorul se jucase cu el. Și, până în acel moment, îl tot învinsese...

Floarea Prințului *Nu-pe-aici*

Undeva, într-un ținut îndepărtat, trăia un prinț foarte mândru, Prințul Roșu. Se purta urât cu soția sa, cu fiii săi, cu slujitorii săi. I se părea că viețile celorlalți trebuie să se învârtă în jurul vieții sale...

Într-un an, își sărbătorea ziua de naștere pe una din îndepărtatele insule pe care le moștenise de la tatăl său, avându-i ca musafiri pe cei doi frați ai săi, Prințul Negru și Prințul Alb. În timp ce stăteau la masă, un sfetnic le-a spus că Marele Cactus, floarea emblemă a familiei lor, floarea care nu creștea decât pe acea insulă, înflorise. Lucrul acesta se întâmpla o dată sau de două ori într-o sută de ani. Din bătrâni se spunea despre Marele Cactus că face cea mai frumoasă floare din lume... Că era sau nu chiar așa, prinții nu știau încă...

Erau nerăbdători să ajungă mai repede la floare. Și, când au văzut-o, au rămas înmărmuriți. Era mai frumoasă decât și-o imaginaseră... Frumusețea florii era greu de descris în cuvinte... Iar parfumul ei era îmbătător...

Prințul Roșu se bucura că, de ziua lui, primise de la Marele Cactus un dar neprețuit... Dar bucuria a fost de scurtă durată, pentru că în inima lui au apărut griji de tot felul. Îngândurat, Prințul Roșu i-a întrebat pe frații săi:

– Ce ne vom face? Dacă se va afla că Marele Cactus a înflorit, vor veni nobili și prinți din toată lumea să îl vadă... Și ne va fi greu să îl păzim. Ați auzit poate că și data trecută când a înflorit unii au încercat să îl fure...

– Totuși, insula e greu de aflat, îndrăzni să îi spună Prințul Alb, fratele mai mic.

Dar Prințul Roșu nu se lăsă:

– Poate că cineva, gelos, va încerca să îmi fure floarea. Gândul acesta nu mă va lăsa să dorm. Cum să îndrăznească cineva să îmi răpească odorul? Eu am să rămân aici un an întreg, până floarea se va ofili, dar inima mea va fi plină de griji.

– Fii pe pace, că nu va fi așa, știi doar că soiul ăsta de cactuși nu poate crește în altă parte, încercă să îl liniștească iarăși mezinul familiei.

Fratele cel mare, care era ros de invidie pentru că nu ceruse el de la tatăl lor insula cu cactusul – și asta pentru că alesese insula cea mai întinsă, fără să se fi gândit că ar putea prinde ziua în care Marele Cactus ar fi înflorit –, intră în vorbă:

– Și dacă totuși cineva va încerca să fure floarea? Nu ne putem permite să riscăm atât de mult. Trebuie să găsim o soluție ca să îi îndepărtăm pe musafirii nepoftiți.

– Dar, cum putem face asta? – întrebă Prințul Roșu.

– Marele Cactus e atât de minunat, încât nu trebuie să fie văzut de oricine. Cei care vor să îl vadă trebuie să fie gata să își dea viața pentru aceasta. Trebuie să fie gata să facă eforturi uriașe... – spuse Prințul Negru.

– Exagerezi, spuse mezinul. E doar o floare, chiar dacă e cea mai frumoasă floare din lume...

– Ba nu exagerează deloc, se răsti la el Prințul Roșu. Spune-mi, la ce te gândești? – îl întrebă pe fratele mai mare.

– Nu mă gândesc la nimic acum, mă voi gândi la noapte, vă veți gândi și voi, și până mâine vom afla o cale de a rezolva această dilemă...

Noaptea a trecut foarte greu, pentru fiecare dintre frați. Cel mai greu a trecut pentru fratele cel mic, care își dădea seama că nu are nicio șansă să îi convingă pe ceilalți că vor să ia o hotărâre greșită. Înainte să răsară soarele, Prințul Negru aflase soluția pe care o căuta. Nu așteptă să se facă dimineața, ci se duse să îi trezească și pe ceilalți. Dar și aceștia erau treji, în camerele lor, și se frământau. Prințul Roșu era tare îmbufnat:

– Cel mai simplu ar fi fost să nu se afle că a înflorit. I-am fi chemat să o vadă numai pe prietenii noștri... Dar, acum, e prea târziu.

– Și nici nu putem spune vreo minciună, că porunca Marelui Împărat e clară: toți mincinoșii din împărăție să fie pedepsiți cu moartea, spuse Prințul Alb, sperând că frații săi se vor răzgândi.

– Știu ce vom face... Nici noi și nici slugile noastre nu trebuie să mințim. Dar putem trece adevarul sub tăcere, spuse satisfăcut Prințul Negru.

– Cum? – îl întrebară într-un glas frații săi.

– Simplu. Nu ne poate obliga nimeni să spunem cum să ajungă aici... E comoara noastră și nu trebuie să o arătăm altora. Când vom fi la casele noastre și vor veni prinți străini pe corăbiile lor, oamenii noștri nu le vor arăta direcția în care trebuie să meargă. Și, fără îndrumări, nimeni nu va putea ajunge la insula cu cactusul. Știți doar cu toții cât de greu este să o găsești... Numai Marele Împărat ne-ar putea porunci să îl ducem pe insulă... Nu-i așa?

Soluția aceasta nu îi plăcu însă Prințului Roșu. Voia totuși să găsească o cale prin care măcar câțiva străini iubitori de flori să îi vadă cactusul. Unii care să facă eforturi mari pentru aceasta și care apoi să ducă faima Marelui Cactus în toată lumea. În inima

lui era o luptă: pe de o parte, voia să fie lăudat și invidiat de alții, pe de alta, voia să își protejeze floarea.

– Iată cum facem. Știți doar că insula e atât de mică încât nu apare pe nicio hartă. Când se apropie o corabie străină de vreuna din insulele din zona aceasta și întreabă în ce direcție trebuie să meargă spre cactus, nimeni să nu îi arate. Arătând o direcție greșită, cel întrebat are voie să spună doar: „Nu în direcția asta...” Și atât. Cel care va spune mai mult va plăti cu capul. Oricum, furtunile de aici îi vor descuraja pe căutătorii fricoși...

– Astfel, cel întrebat nu va minți, dar nici nu va da sfatul potrivit, continuă satisfăcut Prințul Negru.

– Asta nu îi va ajuta cu nimic pe cei din corabie, spuse mezinul.

– Ba îi va ajuta. Încolo nu e bine, încolo nu e bine, unii se vor rătăci, dar până la urmă câțiva tot vor afla drumul, spuse Prințul Roșu.

Dar mezinul insistă:

– Fraților, gândiți-vă că sunteți într-un deșert și vreți să ajungeți la o oază. Și că beduinii pe care îi întrebați încotro e oaza vă spun doar: „Încolo nu e, încolo nu e.” Nu mai ajungeți la oază, muriți în deșert.

Invidiosului Prinț Negru, care nu ar fi suportat ca faima cactusului care aparținea fratelui său să se răspândească în lumea întreagă, îi plăcu însă comparația făcută de fratele său:

– Cei mai slabi ar muri în deșert, cei mai puternici ar ști însă să se folosească și de aceste răspunsuri neclare.

– Așa va fi, întări Prințul Roșu. Anunțați-i pe toți slujitorii noștri din insulele apropiate că vor plăti cu capul îndrăzneala de a arăta încotro e insula Marelui Cactus. Au voie doar să le arate musafirilor

nepoftiți că o anumită direcție este greșită. Și puțini vor ajunge aici...

Prințul Roșu avea dreptate. Deși vestea despre frumusețea florii s-a răspândit destul de repede, insula a fost ferită de musafiri nepoftiți. Într-o scurtă perioadă de timp, șase corăbii au plecat, din ținuturi îndepărtate, spre insula Marelui Cactus. După alte câteva săptămâni, trei corăbii s-au întors înapoi. Doară se scufundaseră, fiind prinse în mijlocul unei furtuni, iar despre ultima nu se știa nimic.

A mai trecut o vreme, dar tot nu ajunsese niciun oaspete nedorit. Într-o zi, Prințul Alb s-a întors pe insulă, împreună cu soția sa și cu copiii săi, care veniseră să vadă floarea. Când fratele său i-a întâmpinat, i-a spus că se dusese vestea cum că Marele Cactus nici nu înflorise și că totul era doar o minciună a mândrului Prinț Roșu... Până și împăratul se supărase, auzind că doi prinți muriseră căutând insula...

– Așa, deci? Oricum, și eu mi-am dat seama că nu a fost bună hotărârea mea..., spuse Prințul Roșu. Îmi era teamă că or să fie prea mulți vizitatori. Voi organiza eu însumi o călătorie, în care îi voi invita pe toți prinții care vor să îmi vadă floarea. Trebuie să îmi repar greșeala. De acum înainte, toți cei care vor să vadă Marele Cactus pot să o facă. Voi porunci să facă hărți pe care să le dau corăbiilor care vor vrea să vină aici.

– La ce ți-a ajutat să te joci așa cu timpul și chiar cu viețile celorlalți? Ți-ai făcut o faimă rea, frate, îi spuse Prințul Alb.

– Așa e, asta îmi apasă sufletul...

– Ai fost poreclit Prințul *Nu-pe-aici*. Știi asta?

În timp ce frații discutau, Paznicul Marelui Cactus s-a apropiat în grabă de Prințul Roșu, care l-a întreat:

– Ce e? S-a întâmplat ceva?

– Da, floarea... floarea Marelui Cactus... s-a ofilit brusc...

– Nu se poate, strigă prințul, nu se poate... Va muri înainte să fie văzută și admirată de alții...

– Nu se poate, ar fi trebuit să țină un an întreg..., spuse Prințul Alb.

Prințul Roșu devenise negru de supărare. Dez-nădăjduit, i-a dat paznicului o pungă cu galbeni, spunându-i să dea banii celui care va găsi un leac pentru floarea lui. Paznicul s-a dus mai întâi în satul războinicilor cu piele neagră, care erau renumiți pentru doctoriile pe care le făceau din plante.

Când a ajuns acolo, șeful de trib i-a spus niște cuvinte greu de înțeles, niște cuvinte care păreau fără sens:

– Floarea Marelui Cactus are nevoie de iubire, doar de iubire...

Până seara, paznicul a mai vorbit și cu alți locuitori ai insulei, dar nimeni nu știa cum să îl ajute. Așa că a renunțat să mai găsească leacul pe care îl căuta. Când i-a spus Prințului Roșu cuvintele șefului de trib, acesta a oftat, zicând:

– Of, abia acum înțeleg ce mi-a spus tatăl nostru... Că, dacă înflorește cactusul, floarea lui trebuie stropită și cu iubire, nu doar cu apă...

– Și mie mi-a spus acest lucru, îngăimă Prințul Alb...

– Eu am crezut că aceste vorbe sunt fără sens, dar îmi dau seama că floarea noastră avea nevoie nu numai de apă, ci mai ales de bucurie... De bucuria și emoția celor care, privind-o, s-ar fi minunat ce lucruri frumoase a făcut Dumnezeu... Acum, pot să chem aici câți musafiri vreau, pot să pun să se facă o mie de hărți, degeaba. Mă simt ca și cum aș fi un

ucigaș. Cu egoismul meu, mi-am omorât floarea... Am ratat șansa vieții mele.

Prințul Roșu era atât de supărat, încât nu lăsa pe nimeni să vadă floarea ofilită. Se simțea ca un războinic care pierduse cea mai importantă luptă din viața sa. De supărare, noaptea nu a putut închide ochii. Dimineața, copiii Prințului Alb l-au rugat să îi ducă să vadă măcar cactusul, chiar dacă floarea i se ofilise. Dar Prințul Roșu nu voia să-i asculte.

– Te rog, fă-le această mică bucurie, că doar au călătorit atâta până aici, l-a rugat Prințul Alb. Știi doar cât și-au dorit să vadă floarea...

– Bine, să îi ducă cineva, mergi tu cu ei, eu nu vreau să merg. Sau, mai bine mergeți cu copiii mei. Dar să nu stați mult, că vreau să plecăm cât mai repede de pe insulă.

– Nu vii și tu la cactus?

– Nu, nu vreau să îi văd floarea ofilită. Știu că va sta așa mai multe zile, înainte să cadă la pământ, dar eu vreau să o am în minte frumoasă, cum era înainte. Vă aștept pe corabie.

– Atunci, mă voi duce eu cu copiii, dar mai întâi vreau să îți spun un lucru, pe care aș vrea să îl ții minte până când copiii tăi vor ajunge să aibă familiile lor... Să știi că din această întâmplare trebuie să înțelegem amândoi ceva foarte important legat de creșterea copiilor noștri.

– Ce să înțelegem? Ce are o floare de cactus cu copiii noștri?

– Are. Așa cum niciun alt prinț nu a putut ajunge aici ca să vadă floarea, pentru că sfaturile primite arătau doar care direcții sunt greșite, tot așa copiii noștri, dacă vor primi doar sfaturi: „Nu face asta, nu face asta”, așa cum de multe ori aud de la noi, nu vor crește așa cum trebuie. Degeaba le spui

copiilor tăi: „Nu fiți egoiști”, dacă ei văd că tu ești egoist. Ce au înțeles ei când au văzut cum te-ai purtat cu floarea? Copiii nu au nevoie să li se spună doar ce să nu facă. Vor ajunge să se scufunde în marea vieții acesteia, cum s-au scufundat cei doi prinți care au încercat să vină aici și nu au reușit. Copiii au nevoie să știe încotro să o ia, au nevoie de modele, așa cum cei care căutau insula asta aveau nevoie de o hartă. Noi trebuie să le arătăm drumul cel bun copiilor noștri prin propria noastră viață. Mă crezi sau nu, dar așa este, spuse Prințul Alb, și ieși afară.

Copiii au mers la cactus. Se vedea că floarea, chiar dacă se ofilise, fusese o floare nemaipomenit de frumoasă. Prințul Alb a încercat să le descrie copiilor parfumul ei, culorile ei, dar și-a dat seama că vorbele sale erau neputincioase. În timp ce stăteau lângă floare, un copil a venit în fugă. Era copilul paznicului, care abia aflate ce se întâmplase. Tatăl său, care știa cât iubea floarea, nu știuse cum să îi spună vestea cea rea. Dar o aflate de la alți copii...

– Nu, nu, nu... Nu pleca, te rog, nu pleca..., îi spunea florii, plângând în hohote.

Prințul Alb îi luă pe ceilalți copii de-o parte.

– De ce plânge? – îl întrebă unul dintre ei.

– Plânge pentru că... pentru că iubește floarea. Pentru că floarea i-a înfrumusețat viața... El plânge ca și cum ar fi pierdut un prieten bun, plânge pentru că iubește floarea... Să îl lăsăm singur, să plecăm de aici...

Dar copiii nu voiau să plece. Voiau să stea lângă floare, așteptând să stea de vorbă cu copilul paznicului. Voiau să îi alunge tristețea, stând de vorbă cu el.

Dar, așteptând, și clipele treceau încet de tot, au simțit la început un parfum de nedescris. Și, privind

spre cactus, au văzut cum floarea își revenea, încetul cu încetul. Iubirea copilului o udase, îi dăduse hrana de care avea nevoie. Prințul Roșu, care venise și el, fără să știe de ce, plângea acum și el și, plângând, a început să mângâie floarea. Privind-o, s-a hotărât să își schimbe viața...

Hoțul de vieți

Când Iulian se trezi din somn, era aproape seară... Sări repede din pat, fugi în sufragerie, dar casa era goală. Afară ninge cu fulgi mari. Se gândi: „Unde sunt părinții mei? De ce nu sunt acasă la ora asta?” Puse mâna pe telefon, ca să îi sune, dar telefonul nu mergea. Se îmbracă repede, își puse cizmele și ieși pe ușă. Nu avu răbdare să aștepte liftul, coborî scările în fugă și ieși din bloc. Se îndreptă spre biserică. Mai avea puțin de mers, când se opri brusc. Trebuia să treacă pe lângă școală. Dar școala nu mai era... În locul ei era o groapă mare, plină de noroi înghețat. Un trecător în vârstă se apropia, mergând încet, ca să nu alunece. Băiatul îl întrebă:

– Nu vă supărați, știți cumva ce s-a întâmplat cu școala? E școala mea, e școala unde învăț...

Nu primi niciun răspuns. „O fi surd...”, se gândi Iulian. Din direcția inversă se apropiau doi tineri. Băiatul se îndreptă spre ei.

– Știți cumva ce e aici? Ce s-a întâmplat cu școala? Zilele trecute era aici...

Tinerii trecură pe lângă băiat fără să îi dea nicio importanță.

– Hei, ce e cu voi, ați asurzit toți? Nu mă mai aude nimeni? – strigă băiatul, luând-o la fugă spre biserică.

În câteva secunde însă, se opri. Gardul bisericii era la locul lui... Copacii din fața bisericii, la locul lor... Dar în locul bisericii era o altă groapă. La fel de ciudată ca groapa care luase locul școlii. Copilul se sperie. O luă la fugă spre casă. Ajunse repede în bloc. Sună la parter, la ușa apartamentului în care locuia

colegul lui de bancă. Nu îi răspunse nimeni. Luă liftul și urcă la ultimul etaj, unde locuiau doi frați, cei mai buni prieteni ai lui. Soneria era defectă. Bătu în ușă, dar degeaba. Bătu și mai tare, fără niciun rezultat. Începu să lovească ușa cu picioarele, așteptând ca măcar vreun vecin să deschidă ușa și să îl întrebe de ce face gălăgie. Dar, deși picioarele îl dureau de câte lovituri dăduse în ușă, nimeni nu părea deranjat de zgomot.

Copilul coborî scările până la etajul la care locuia. Tocmai intrau în lift doi vecini, tineri căsătoriți de curând.

– Stați o clipă, vă rog, strigă Iulian.

Dar ei închiseră ușa liftului fără să îl bage în seamă. Copilul deschise cu cheia ușa apartamentului în care locuia și intră. Cum făcu primul pas, auzi un zgomot în sufragerie. Se repezi acolo. Biblioteca era la locul ei, dar multe cărți lipseau. Nu își dădu seama de unde se auzea zgomotul. Se uită pe geam, spre locurile în care de obicei se vedea școala și, în depărtare, crucea de pe biserică. Dar acum, nu mai vedea nimic acolo... Ieși pe hol, și iarăși auzi zgomotul acela ciudat. Când se întoarse în sufragerie, văzu că dispăruseră și mai multe cărți. Se duse în camera lui, din care lipseau mai multe lucruri, și se trânti mirat în fotoliu, să vadă ce se întâmplă. Nu se mai auzea niciun zgomot. La un moment dat, închise obosit ochii. Auzi iar zgomotul acela, așa că fugi spre sufragerie și văzu cum o mână lungă ieșită din televizor strângea cărțile din bibliotecă.

Copilul era foarte atent la ce vedea. Biblioteca era acum goală. Mâna televizorului ieși din nou și se îndreptă spre peretele mare al sufrageriei.

– Nu, icoana, nu – strigă Iulian, dar mâna înșfăcă repede icoana și o trase înăuntrul televizorului.

Copilul fugi în camera lui. Și de acolo lipsea o icoană. Copilul se puse în genunchi și se rugă cu inima plină de tristețe:

– Doamne, ajută-mă, nu mă lăsa...

Spuse rugăciuni până când i se făcu somn. Se trânti atunci în pat, descumpănit.

Dimineața, când se trezi, nu mai voia să deschidă ochii. Îi era frică. Dar auzi ușa camerei deschizându-se... Copilul se frecă la ochi și văzu pe perete icoana din cameră. Icoana lui, icoana pe care o avea de când era mic, era la locul ei.

– Văd că te-ai sculat singur, Iuliane, îi zise tatăl său.

– Bine că ai reușit să te trezești... Credeam că iar o să tragem de tine să vii la biserică, îi spuse mama.

Iulian era foarte emoționat. Își privi părinții fără să le spună nimic. Apoi se duse în sufragerie. Icoana era la locul ei, cărțile erau la locul lor. Se uită pe geam și văzu și școala, și crucea de pe biserică. Inima îi era plină de bucurie...

– Mă mir că te-ai sculat la ora asta, după ce aseară ai stat atâta cu tatăl tău la televizor să vezi meciul, îi zise mama, cu o voce muștrătoare. Televizorul ăsta vă mănâncă timpul, și lui, și ție... De asta ai și avut notele astea slabe în ultima vreme...

– Iartă-mă, mamă, spuse Iulian, iartă-mă. O să vezi că n-o să mai fie așa. Ai dreptate, televizorul mi-a furat timpul, mi-a furat prietenii, mi-a furat cărțile... Bine că nu v-a furat și pe voi, nu-i așa? Eu mă gândeam să nu vin azi la biserică, că la televizor e un film pentru copii chiar în timpul slujbei.

– Normal că e tocmai atunci, când să fie filmele pentru copii, dacă nu atunci? Ca să stați toți acasă și

biserica să fie plină doar cu oameni mari..., spuse mama, oftând.

– Dar, o să vin cu voi, cum să nu vin?... Bine că nu L-am pierdut de tot pe Dumnezeu... Că, dacă Îl pierdeam pe Dumnezeu și vă pierdeam și pe voi, pierdeam totul... Uite, o să încerc ca, de acum înainte, să mă uit cât mai puțin la televizor.

– Să te cred? – întrebă mama.

– Să mă crezi. Nu vreau să-l mai las pe hoțul ăsta să îmi fure timpul...

Cei trei frați

Au fost odată, într-un sat, trei frați gemeni. Se-mănau foarte mult, atât de mult încât ți se părea că vezi unul și același om, de trei ori, dar în trei situații diferite. Întâiul născut, Gheorghe, era foarte egoist și zgârcit. Tot timpul era nemulțumit cu ceea ce avea și fața sa era posomorâtă. Nici când ieșea de la biserică fața nu îi era mai senină.

Al doilea, Ioan, era un om obișnuit, când vesel, când trist. Când era trist, era leit Gheorghe. Când era vesel, era leit Mihai, care văzuse lumina zilei cel din urmă. Mihai parcă trăia pe altă lume. Bucuria care i se citea pe față era molipsitoare. Era cel mai credincios dintre frați. Între el și Gheorghe părea a fi o diferență de câțiva ani. Și nu la trupuri, căci erau aproape la fel de bine dezvoltati. Doar la chip... Chiar și atunci când părinții lor au murit, răpuși de o boală necruțătoare, Mihai a știut să îi îndemne pe ceilalți să își pună nădejdea în Dumnezeu. Și, cu trudă, cu răbdare, au știut să o scoată la capăt. Au crescut, s-au căsătorit cu fete harnice și frumoase, au avut copii... Au mai trecut mulți ani, copiii lor au crescut mari și cei trei frați au ajuns bunici.

Într-un an, când își sărbătoreau ziua de naștere și toată familia era împreună cu mulțimea de copii și nepoți, s-au auzit bătăi în ușă. Unul dintre copii s-a repezit să deschidă și în casă a intrat un părinte cu o față senină, cu părul lung, atârnându-i pe umeri. A spus că vrea să stea de vorbă doar cu sărbătorii. Mirați, ceilalți s-au retras, fără să-l întrebe nimic.

Părintele a început discuția foarte brusc:

– Spuneți-mi, vă rog, cât de mult îi iubiți pe cei din familia voastră, pe copiii și pe nepoții voștri? Eu pot să vă ajut să le faceți un cadou, să le dăruiti o parte din viața voastră.

Gheorghe și Ioan se uitau, mirați, spre Mihai. Aveau încredere în el și se gândeau că își va da seama dacă musafirul nepoftit era mincinos sau nu. Dar acesta nu dădea nici cel mai mic semn de îndoială. Le zise:

– Țsta da cadou, să primești puterea de a da o parte din viața ta altora...

Gheorghe nu părea prea încântat:

– Ce să dau? O parte din viața mea? Și de ce să dau? Că, dacă dau, mor mai repede, nu? Eu nu dau nimic. Cât mai am de trăit, să trăiesc. Bătrânețea e grea, dar mai bine bătrân decât mort...

– Eu parcă aș da un an, zise Ioan. Dar să fiu sigur că se împarte copiilor și nepoților mei, nu altora.

– Aș da și eu un an, nu zic nu, zise Gheorghe. Dar să știe toți ce cadou le-am făcut. Dar, dacă stau să mă gândesc mai bine... Cât ar reveni fiecăruia? O lună, două, câteva zile? Mai bine le țin pentru mine. Nu dau nicio zi nimănui. Niciuna...

Mihai devenea din ce în ce mai gânditor. Ceilalți nu îl mai văzuseră niciodată atât de frământat. L-a întrebat pe musafir:

– Și chiar putem face celorlalți cadou o parte din viața noastră? Atunci, eu... eu sunt gata să mor chiar acum. Am avut o viață frumoasă și fericită. Și ce bucurie mai mare ar fi decât să dau o parte din viața mea celorlalți? Nu vreau să mă laud cu cadoul pe care l-aș face, dar cred că orice copil și nepot ar înțelege frumusețea darului meu. Eu, eu sunt aproape gata de moarte... Mai vreau doar să mă spovedesc și să mă

împărtășesc... În rest, dacă aș ști că mai am de trăit zece ani, pe toți i-aș da celorlalți, fără să șovăiesc...

Musafirul le spuse:

– De fapt, lucrurile stau altfel... În aceeași zi ați venit pe lume, iar părinții voștri, înainte de a muri, s-au rugat ca voi să părăsiți această lume împreună. Dar, precum se vede, nu sunteți toți la fel de pregătiți pentru moarte. Deși sunteți bătrâni și timp să vă pregătiți ați avut...

În timp ce musafirul vorbea, Gheorghe se așezase pe un scaun, respirând din ce în ce mai greu. Părintele continuă:

– Mihai ar fi dat și zece ani de viață celorlalți. O viață întreagă a trăit pentru alții, așa a rămas și la bătrânețe. Zece ani de viață o să mai trăiască. Dar bătrânețea nu îi va fi grea, el nu va fi o povară pentru ceilalți, ci o bucurie... Tu, Ioane, un an o să mai trăiești de acum înainte.

– Doar un an? – întrebă Ioan, nemulțumit.

– Da, un an. Bucură-te și de el, zise musafirul. Vezi, Gheorghe nu a avut parte nici de atât...

Frații și-au întors privirile spre acesta. Și au văzut că închisese ochii, pentru totdeauna. Avusese totuși parte de o moarte liniștită...

– Prețuiți bine timpul care v-a rămas, le zise părintele celor doi. Și nu uitați cât de mare e puterea iubirii pentru ceilalți. Ea, doar ea vă mai ține în viață. Pentru această iubire v-a mai lăsat Dumnezeu să trăiți, ca să îi puteți ajuta și pe alții prin această iubire. Iubire care vă pregătește pentru viața cea adevărată...

Atât le mai spuse părintele. Și, deodată, dispăru din fața ochilor lor. Cei doi frați se frecau la ochi, nevenindu-le să creadă că ceea ce văzuseră era adevărat. Dar, lângă ei, Gheorghe zăcea fără suflare...

Cel mai tare s-au mirat copiii și nepoții lui Ioan. Acesta, care până atunci fusese bolnav, își revenise. Nici nu a mai avut nevoie de medicamente...

Povestea regelui lacom

Aceasta este povestea regelui lacom. Mulți regi sunt lacomi, dar regele acesta era mai lacom decât alții. Toată viața lui, de când se urcase pe tron, fusese o viață de războaie. Și, pentru că avea comandanți iscusii, nu pierduse nicio luptă. Din an în an era mai bogat și mai mândru. Se spunea că palatul său era cel mai frumos palat din lume. Cei mai buni arhitecți fuseseră chemați ca să îl proiecteze, cele mai scumpe materiale fuseseră folosite la ridicarea lui. Regele lacom îl admira în fiecare zi.

O singură tristețe avea regele, că nu avea copii, că nu avea cui să lase toată bogăția pe care o strânsese. Suferea foarte mult când vedea că dregătorii săi au copii, iar el nu. Suferea și mai mult când vedea că până și slugile sale au copii, iar el nu. Suferea și mai mult când, mergând prin țară, vedea că îi ies în întâmpinare atâția și atâția copii.

Prima soție îi murise tânără, din cauza tristeții că nu avea copii. Când a văzut că nici a doua soție nu îi face copii, regele a chemat la el cei mai pricepuți doctori, dar și aceștia i-au spus că nu va avea copii niciodată. Deznădăjduit, regele s-a sfătuit cu Marele Dregător:

– Ce să fac, că nu mai pot de tristețe... Îmi vine să las palatul și împărăția și să plec pe o insulă pustie.

– Nu mai spuneți așa ceva, Înălțimea voastră. Ce ne-am face fără dumneavoastră? Unde să plecați?

– Nu știu, undeva unde să nu mai văd copii mici...

După acea discuție, Marele Dregător a născocit un plan, ca să ia cât mai repede locul regelui. A doua zi a venit la el și i-a spus:

– Înălțimea voastră, de când sunteți rege, ați avut mai multe zile de bucurie, sau de tristețe?

– Ce întrebare e asta? Știi bine că mai multe de tristețe. Fiecare zi în care văd un copil mic este pentru mine o zi de tristețe, pentru că mă apasă și mai tare faptul că nu am copii.

– Trebuie să găsiți o soluție... Ar trebui să nu mai vedeți copii. Da, ar trebui ca niciun copil să nu mai apară în fața dumneavoastră, și supărarea vă va trece, încetul cu încetul. Părinții care își vor lăsa copiii în preajma dumneavoastră să fie pedepsiți.

Nu după multe zile, regele s-a hotărât să dea o lege nouă: toate familiile în care apărea un copil urma să fie gonite în altă țară.

– Dar, nu te gândești, țara noastră se va distruge..., i-a spus regina.

– Uită-te la mine, sunt deja bătrân... Am suferit prea mult. Câți ani o să mai trăiesc? Lasă-mă ca măcar bătrânețile să le am liniștite...

– Dar nu te gândești că Dumnezeu o să te pedepsească? Nu îți dai seama că egoismul a pus stăpânire pe inima ta? Eu nu sunt de acord cu această lege.

– Ești sau nu, asta nu contează. Mâine am să comunic tuturor supușilor hotărârea mea.

În ziua următoare, regele a chemat la palat toți boierii, ca să le spună hotărârea sa. Doar regina și Marele Sfetnic știau ce avea să urmeze. Regele pregătise o masă mare, prin care voia să le arate supușilor săi cât de mult ținea la ei. Era atât de orbit de iubirea de sine, că nu își dădea seama că hotărârea sa nu putea aduce decât tulburare în tot regatul.

Masa avea loc în aripa nouă a palatului, într-o sală foarte mare, frumos decorată, care avea o cupolă enormă, pe care pictorul preferat al regelui pictase cerul înstelat. Pictase cu atâta măiestrie, încât seara, la lumina lumânărilor, aveai impresia că ești sub cerul liber. Ziua, însă, albastrul închis al cerului de pe cupolă nu părea la fel de plăcut privirii.

Regele ceruse să se fixeze pe cupolă un candelabru special. Era cel mai mare candelabru de aur care fusese făcut vreodată. Candelabrul acela reprezenta puterea regelui. Era foarte greu, și era legat de cupolă cu lanțuri grele.

Așteptându-l pe rege, toți mesenii se uitau la cupolă. Aurul lucea cu putere, vrăjindu-le mințile. Când regele a venit, înainte de a se așeza la masă, a început să le vorbească.

– De atâția ani vă sunt rege, și am trecut împreună prin multe... Iată, cu ajutorul vostru am ajuns cel mai puternic rege...

Marele Dregător își freca mâinile de bucurie. Abia aștepta să audă noua lege, pentru că știa că nici boierii și nici poporul nu o vor primi. Doar nu era întreg regatul jucăria regelui. Dacă era rege, trebuia să aibă grijă de supușii săi, nu să se joace cu viețile lor, de parcă ar fi fost animale. Această lege îi convenea Marelui Dregător, pentru că regele, deși era bătrân, părea foarte sănătos, și nimeni nu putea ști cât avea să mai trăiască. Mai mult chiar, părul regelui era negru, ca și cum vârsta nu l-ar fi afectat...

Marele Dregător aflase un bun prilej să pună mâna pe putere. Pentru că cine ar mai fi sprijinit un rege atât de lacom, un rege nebun, căruia iubirea de sine îi luase mințile?

– V-am chemat astăzi pentru că vreau să vă spun ceva – a zis regele, dar nu a apucat să își ter-

mine vorbele. De sus, din cupolă, au început să cadă cărămizi. În cădere loveau candelabrul, făcând un zgomot puternic. Apoi a căzut și partea din mijloc a cupolei, cu tot cu candelabru.

Regele rămăsese fără glas. Boierii s-au ridicat de la mesele lor și au fugit afară, temându-se să nu cadă și restul cupolei. Înăuntru au rămas doar regele, regina și Marele Dregător, care se temea ca nu cumva regele să renunțe la noua lege, temându-se ca nu cumva prăbușirea candelabrului să fie interpretată ca un semn rău.

Regina îl privea pe rege înmărmurită. În câteva clipe, părul acestuia își schimbase culoarea. Părul și barba regelui deveniseră albe ca neaua. Când a ieșit pe scările palatului, să vorbească cu oamenii care stăteau în curte, nu a fost recunoscut decât după voce.

– V-am chemat aici, le-a spus, pentru că... m-am hotărât să mă retrag de pe tron. Îmi este prea greu să mă mai ocup de atâtea și atâtea probleme. Dar mai întâi vreau să găsesc un rege potrivit pentru voi... Nu peste multă vreme veți avea un nou rege...

Boierii erau uimiți, nimeni nu se aștepta la așa ceva. Au plecat la casele lor, sperând fiecare că, cine știe cum, regele îl va chema la tron. Regele și-a trimis una dintre slugile de încredere să găsească boierii pentru care averea nu era cel mai important lucru în viață. Dintre aceștia regele voia să îl aleagă pe cel mai înțelept... Cum ajungea la un boier, trimisul regelui îl întreba care este cea mai mare comoară din viața lui, și cât ar trebui să dea pentru ea dacă ar vrea să o cumpere. Pe rege îl interesau doar boierii care aveau comori pe care nu voiau să le vândă, indiferent câți bani li s-ar fi oferit.

Dar comorile boierilor erau pământuri, pietre prețioase, bijuterii... și totul era de vânzare. Trimisul

regelui pleca mai departe, spunând că se mai gândește și că, dacă va accepta prețul cerut, se va întoarce. Dar, nu avea de ce să se întoarcă. Pleca mai departe, sperând că va găsi omul a cărui comoară nu putea fi cumpărată. Până când, în ziua în care începuse să creadă că nu va găsi nici măcar un om care să fie pe placul regelui, a ajuns la ultimul boier. Dacă nici acesta nu era potrivit, poate că regele nu mai renunța la tron. Boierul acesta era frumos și destul de tânăr. L-a primit la el cu multă bunăvoință.

– Eu sunt negustor, a zis trimisul regelui. Și caut lucruri foarte foarte prețioase. Plătesc bine, dacă ceea ce găsesc îmi place. Aș vrea să știu care este cel mai scump lucru, cea mai mare comoară pe care o aveți aici...

– Comoara mea? Da, am și eu o comoară... Veniți la fereastră, ca să vedeți comoara mea...

Trimisul regelui se uita pe fereastră, fără să înțeleagă la ce se referea boierul. Acesta s-a apropiat de el și i-a arătat. În depărtare se vedea o mamă care se juca cu copiii ei.

– Comoara mea... nu aveți bani să o cumpărați... Comoara mea e familia mea... Ei sunt bucuria mea – dar dumneavoastră nu știu dacă ați putea înțelege ce înseamnă ei pentru mine. Îmi dau seama că nu la comoara asta v-ați așteptat, că nici nu vă trece prin cap să îi cumpărați. Și nici nu sunt de vânzare. Fiecare zi din viața mea e frumoasă datorită lor... Și, când trecem prin diferite necazuri sau încercări, că doar viața omenească nu e lipsită de greutate, dragostea ne dă putere să mergem mai departe...

Trimisul regelui s-a întors la palat. Regele a fost dezamăgit când a auzit cât de ușor puteau fi cumpărate comorile celorlalți boieri. Așa că l-a chemat pe cel din urmă la el și i-a spus:

– Vreau să te trimit într-o misiune foarte importantă. Aș vrea să pleci, pentru zece ani, în ținutul de la răsărit. Vei pleca însă singur, fără familie...

– Dar, cum de v-ați gândit tocmai la mine? Nu găsiți pe altcineva, mai potrivit?

– Nu, a spus regele. Ia banii ăștia, și pleacă. Ți se va spune acolo ce trebuie să faci ...

– Dar, înălțimea voastră, eu... Eu nu vreau să plec de lângă familia mea.

– Și dacă vei plăti cu viața dacă nu mă ascuți? – a întrebat regele.

– Atunci aș pleca, pentru că nu i-ar ajuta cu nimic pe ai mei să mor fără rost. Dar, altfel, vă rog... vă implor, lăsați-mă să plec cu ai mei... Sau, lăsați-mă cu ei... Nu pot trăi fără ei, soția și copiii sunt cea mai mare comoară a vieții mele.

– Bine, a spus regele, veți pleca împreună. Peste o săptămână vă aștept la palat... Tot atunci îl veți vedea și pe noul rege...

Când boierul s-a întors, palatul era în sărbătoare. Când a intrat la rege, acesta i-a spus:

– O viață întreagă am căutat să strâng averi. Dar, asta nu m-a făcut fericit. Erai și tu la masă atunci când a căzut candelabrul de aur. Atunci, ceva în inima mea s-a schimbat. Parcă aș fi murit atunci, parcă odată cu prăbușirea cupolei ceva s-a prăbușit și în inima mea. Și m-am gândit că oamenii au nevoie de un alt rege... Mi-am dat seama că cel mai potrivit rege e unul care are o avere mai mare decât cea pe care aș putea să i-o dăruiesc eu. Altfel, lăcomia i-ar putea strica mintea, așa cum mi-a stricat-o și mie... Dar am încredere în tine... Am încredere că vei reuși să îi înveți și pe boieri, și pe oamenii simpli, că există comori mai mari decât cele pământești...

După înscăunarea noului rege, viața la palat s-a schimbat. Parcă răsărise soarele... Singurul nemulțumit era Marele Dregător. De supărare, s-a îmbolnăvit și a murit.

Fostul rege se gândea să plece undeva, să își trăiască singur ultimii ani din viață. Dar copiii noului rege s-au purtat cu el cu atâta afecțiune, cu atâta căldură, încât se simțea ca un bunic. Așa că spunea tuturor că, la bătrânețe, a găsit comoara pe care o căutase toată viața...

Povestea vulturilor aurii

Undeva, departe, departe de ținuturile în care trăiau oamenii, era un ținut foarte frumos, în care trăiau vulturii aurii. Erau păsări mari, frumoase. Li se spunea vulturi aurii pentru că aripile lor străluceau puternic în bătaia soarelui, deși nu aveau toate penele de această culoare nobilă, ci doar penele de pe o aripă – la masculi, de pe cea dreaptă, iar la femele, de pe cea stângă.

După ce puii lor creșteau și aveau, la rândul lor, alți pui, păsările bătrâne plecau în ultima lor călătorie: zburau zile îndelungate, pentru a ajunge la Muntele Liniștii. Acolo unde muriseră și părinții lor. Și părinții părinților lor...

Se mai spune că, după moarte, aurul de pe aripi se întindea peste tot, transformând trupurile în mici statui. Și, ajungând aici, vulturii puteau vedea statuile părinților lor, și pe ale părinților părinților lor... Dar niciun om nu a ajuns acolo, să se convingă dacă e așa sau nu...

Se spune că, într-un an, ultima călătorie a bătrânelor păsări a fost cât se poate de tristă. Într-o noapte, după ce zburaseră o zi întregă spre Muntele Liniștii, s-au oprit să se odihnească. Dar, spre dimineață, vulturii au fost prinși, printr-o cursă meșteșugită, de niște țărani care îi căutaseră ore întregi, după ce îi văzuseră zburând deasupra lor. Și strălucirea penelor le luase mințile.

Până atunci mai fusese prins doar un singur vultur auriu. Țăranul care îl prinsese îl vânduse unui boier, și boierul se pregătea să se târguiască cu împăratul pentru această pasăre rară. Dar, până să apuce

să fie vândut a doua oară, vulturul auriu a dat semne că se apropie de moarte. Nu mai putea da din aripi, zăcea lipsit de vlagă. Supărat că nu îi mai putea vinde împăratului pasărea muribundă, boierul poruncise ca trupul păsării să fie aruncat în foc... Nu după multă vreme însă, a murit și boierul. Conacul său a luat foc noaptea, nimeni nu știa cum, și boierul nu avusese timp să iasă afară. Trupul său a ars, asemenea vulturului pe care voia să îl vândă împăratului. Supărat că nu a mai putut cumpăra vulturul auriu, împăratul a dat o lege cum că nimeni nu avea voie să vândă astfel de păsări...

Țăranii știau că vulturii prinși zburau pe ultimul lor drum și își dădeau seama că păsările nu mai aveau mult de trăit. Dar ei voiau să se îmbogățească vânzând penele care străluceau ca soarele. Se așteptau să ia un preț foarte mare pe această neobișnuită marfă. Pentru că împăratul interzisese doar vânzarea vulturilor aurii, nu și a penelor lor minunate...

Fiindu-le teamă să omoare păsările, ca nu cumva să aibă parte de o moarte năprasnică – așa cum avusese boierul –, s-au gândit că cel mai simplu e să taie doar aripa aurie a fiecărei păsări. Așa au făcut... Unii vulturi, mai puternici, au reușit să îi lovească cu ciocurile lor tari ca oțelul și au plecat în zbor spre Muntele Liniștii. Dar cei mai mulți au simțit cum fierul rece al cuțitelor le tăia aripa aurie... Țăranii au terminat treaba și au plecat spre casele lor, cu gândul la mulțimea de bani pe care aveau să o primească. Ce s-a întâmplat însă cu vulturii cu aripile tăiate? Cei mai slabi au murit imediat. Unii au încercat să zboare, cu o singură aripă, dar nu au reușit. Cu cât se zbăteau mai tare, cu atât aveau dureri mai mari...

O pereche de vulturi stătea într-o parte și privea cerul. Stând unul lângă altul, cele două păsări se gân-

deau cu tristețe: „Ce vor spune puii noștri, când vor ajunge, pregătiți de moarte, la Muntele Liniștii și nu vor găsi trupurile noastre? Trebuie să plecăm de aici. Dar cum...?”

Sprijinindu-se unul de celălalt și gândindu-se la puii lor, cei doi vulturi au simțit cum suferința începe să li se aline. Și, stând așa, așteptând parcă să le crească aripi, ei au simțit că durerea li se preschimba în putere.

Da, da, chiar așa: stând lipiți unul lângă altul, dobândeau forțe noi. Au încercat să zboare unul lângă celălalt; la început fâlfâiau din aripi încet, plini de sfială. Pe măsură ce se ridicau, de jos se vedea un singur trup, cu două aripi. Se vedea o singură cruce. Și, după ei, s-au ridicat și celelalte perechi. Zburau încet, doi câte doi, dar zburau. Și, încet-încet, au ajuns la capătul drumului. La Muntele Liniștii...

Doctorul doctorilor

De când mămica lui murise, copilul își dorea din ce în ce mai mult să se facă doctor. Mama lui avusese o boală ciudată și murise în câteva zile, deși nimeni nu se așteptase la așa ceva.

Doctorul din satul lor fusese plecat pentru o vreme, și nimeni nu își dăduse seama că starea mamei era atât de gravă încât avea neapărată nevoie de medic.

De fapt, toți așteptau întoarcerea doctorului, în care aveau mare încredere, pentru că era vestit în tot ținutul. Dar doctorul a ajuns prea târziu, cu câteva minute înainte ca femeia să moară. Murise însă liniștită, pentru că fusese spovedită și împărtășită.

Când mama lui se îmbolnăvisese, copilul s-a hotărât că, atunci când va crește, se va face doctor... Până când, într-o noapte, a avut un vis...

Străbătuse alături de un bărbat un drum lung prin deșert. La un moment dat au intrat într-un sat. Mergând prin sat, vedeau tot felul de bolnavi, de schiopi, de ciungi, de surzi, de orbi... Acolo erau chiar și copii bolnavi.

Erau prea obosiți ca să plece mai departe, așa că s-au hotărât să rămână peste noapte în sat. Când au intrat într-o casă de oaspeți, gazda le-a spus: „Satul nostru îl așteaptă pe Marele Doctor. Ați auzit ceva, se apropie de noi?”

Musafirii nu au dat niciun răspuns. Copilul a tăcut, gândindu-se că dacă ar spune că nu știe nimic

de vreun mare doctor ar fi putut să îl întristeze pe cel care îi primise cu atâta bunăvoință la el în gazdă.

Dimineața, când să își ia rămas bun, călătorii îi văzură pe cei patru copii ai gazdei. Cele trei fete se jucau pe iarbă, dar copilul cel mai mare, un băiat frumos, stătea pe un scaun cu ochii închiși.

– E orb, le explică gazda, nu vede nimic...

– Îmi pare rău, tare rău, zise copilul.

Îi era tare milă de băiatul orb, așa că spuse:

– Of, dacă aș putea, i-aș da eu unul din ochii mei.

Străinul care îl însoțea îl întrebă în șoaptă:

– Ești sigur că, dacă ai putea, ai face asta?

Copilul răspunse:

– Da, sunt sigur, dar...

– Fie cum vrei tu, spuse Străinul.

Îl atinse ușor pe față și copilul își dădu seama că nu mai vede bine. După câteva clipe, copilul încercă să-și deschidă ochii, dar își dădu seama că ochiul stâng avea pleoapele lipite. Privind cu dreptul, îl vedea sărind de bucurie pe copilul care mai înainte fusese orb.

– Văd, văd, văd..., striga acesta.

– Ești sigur că vrei ca ochiul tău să rămână la el? – îl întrebă Străinul.

– Ce să zic... Da, vreau, spuse copilul cu hotărâre.

– Să mergem atunci, spuse Străinul. Și porniră la drum.

La ieșirea din sat, văzură o casă dărăpănată. În fața ei era un copil care se străduia să bea apă din găleata aflată pe marginea fântânii, dar îi era foarte greu, pentru că nu avea mâini. Copilul îl privi în ochi pe Străin, și spuse cu voce tare:

– Dacă aș putea, i-aș da una din mâinile mele.

– Dă-i-o pe care vrei, îi spuse Străinul. Copilul întinse mâna stângă. Străinul îl trase de ea, și mâna se desprinsese din umăr, fără mare greutate.

– Eu o iau înainte, spuse copilul, nu vreau să știe că e de la mine.

Copilul făcu câțiva pași, apoi se ascunse după un copac. Îl văzu pe Străin cum apropie mâna de celălalt copil, și mâna se lipi imediat. Copilul o mișca, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Străinul își continuă drumul. Copilul veni lângă el și spuse:

– Dacă aș putea, mi-aș da și viața pentru ceilalți.

– Când te-am întâlnit, mi-ai spus că îți dorești să devii doctor. De asta am venit prin acest sat... Altfel... Uite, pentru că ai spus asta, ne vom schimba drumul. Plecăm în altă parte. Dar ne va fi mult mai greu decât până acum. Nu avem decât puțină hrană la noi și avem de mers vreme de patruzeci de zile.

– Mergem, mergem... Cu tine îmi este bine oriunde aș fi.

Și au plecat... Și au mers departe, departe. Au urcat stânci, au mers prin ploaie, le-a fost foame, le-a fost sete, dar mergeau înainte. Când copilul simțea că nu mai poate, îl privea pe Străin și sufletul său se umplea de putere. Pe drum copilul a simțit că poate deschide și ochiul care i se închisese. Și vedea cu el din ce în ce mai bine. Iar mâna stângă, nu se știe cum, era la locul ei. Doar că o mișca mai greu...

Au mers până când au ajuns într-un sat cu case mari, bine îngrijite. Au bătut la prima poartă:

– Ziua bună, oameni buni, ne dați și nouă ceva de mâncare? – întrebă Străinul.

Nimeni nu îi răspunse, însă.

– Ce e cu ei, nu aud? – întrebă copilul.

– Ba da, aud... Dar nu sunt primitori de străini.
– De ce? Până acum ne-au primit toți, chiar și cei săraci. Iar aceștia, care consideră că au de toate...

– Aceștia au inima bolnavă, spuse Străinul. Nu iubesc, nu știi să iubească.

– Îi pot ajuta? Ce să fac pentru ei?... Dacă le-aș da inima mea, aș muri, nu-i așa? — întrebă copilul. Și nu aș putea ajuta decât un singur om. Eu aș vrea să-i ajut pe mulți, zise copilul, privindu-l pe Străin.

– Dă-i fiecăruia o bucățică din inima ta.

– Cât de mare?

– Vei simți tu, unii vor avea nevoie de o bucată mai mare, alții de alta mai mică.

– Bine, zise copilul. Așa am să fac.

Copilul intră în curte, timid. Primul veni spre el un bărbat cu o față aspră. Ducea în spate o scară. Înainte să îi spună ceva copilului, acesta îi aruncă în piept o bucățică din inima lui. Bărbatul se schimbă, brusc, la față. Privirea îi deveni senină.

– Avem oaspeți, oaspeți de seamă, strigă către cei din casă. Bine ați venit la noi, le spuse musafirilor.

Copilul se întoarse spre Străin și îi zâmbi.

– Bine v-am găsit, salută Străinul.

– Nu știu ce s-a întâmplat, v-am văzut la poartă de când ați venit, dar eram prins cu treburile, zise gazda.

Soția îi privea pe fereastră, mirată. Copilul se apropie de ea și îi aruncă o bucățică din inima lui. Femeia văzu cum copilul aruncă ceva înspre ea, dar nu își dădu bine seama ce s-a întâmplat. Simțea doar o căldură în piept. Și ieși să îi primească pe oaspeți.

Copilul îl întrebă pe Străin:

– Mai sunt mulți pe care i-aș putea ajuta? Simt o dorință din ce în ce mai mare de a da o parte din inima mea și altora...

– Nu vrei să mănânci mai întâi? Ți-e foame, doar...

– Mâncăm după aceea, zise copilul.

– Du-te singur, îi spuse Străinul. Știi ce ai de făcut. În satul acesta aproape toți suferă de aceeași boală. Puțini au inima sănătoasă. Tu îi poți ajuta și pe ceilalți să iubească...

Copilul plecă. Merse din casă în casă. Peste tot era întâmpinat cu răceală. Dar, când pleca, oamenii nu voiau să se mai despartă de el. Ceva însă se întâmpla. Pe măsură ce ajuta mai mulți oameni, el îmbătrânea. Spre seară, arăta deja ca un bătrân de șaptezeci de ani. Mergea din ce în ce mai greu. Ajunse la prima casă din sat, la casa la care îl lăsase pe Străin. Intră, văzu mulți oameni la masă, dar Străinul plecase. Încercă să intre în vorbă cu gazdele, dar acestea nu îl recunoscuseră. A întrebat:

– Știți cumva, a trecut pe-aici un om străin de aceste locuri?

– Da, a trecut de dimineață. A plecat apoi repede, s-o fi dus să îl caute pe copilul cu care venise. A lăsat însă o scrisoare, a spus să o dăm celui care va întreba de el, zise bărbatul, întinzându-i bătrânului scrisoarea. Acesta o luă, privindu-l pe bărbat în ochi. Bărbatul tresări, i se păru că a mai văzut acei ochi, dar nu își dădu seama când anume.

Bătrânul începu să citească:

„Copile, ai vrut să ajuți bolnavii și te-am ajutat. Ai dat mai întâi ochiul tău, apoi mâna ta altora. Apoi le-ai primit înapoi.” Bătrânul își dădu seama că vede foarte bine cu amândoi ochii și mâna stângă i se mișca de parcă nu i-ar fi lipsit niciodată. „Ai vrut însă mai mult, așa că te-am adus la oamenii care au cele mai mari suferințe. La cei sănătoși la trup, dar cu inima bolnavă. Și i-ai ajutat. Dăruind, ai dobândit...

Acum privește spre pieptul tău. Inima e la locul ei, dar e mai mare. Cu cât ai dat mai mult, cu atât a crescut mai mult. Pentru că pe Mine M-ai primit în ea. Puterea Mea este puterea iubirii, puterea care biruie orice boală și orice neputință. Puterea iubirii biruie moartea, pentru că Eu am biruit moartea. Alege, deci, ce fel de bolnavi vrei să ajuți, pe cei bolnavi la trup sau pe cei bolnavi la suflet. Orice ai alege, Eu voi fi cu tine. Și îți vei da seama că nu am plecat de lângă tine, pentru că Mă vei simți în inima ta... Da, eu sunt Marele Doctor...”

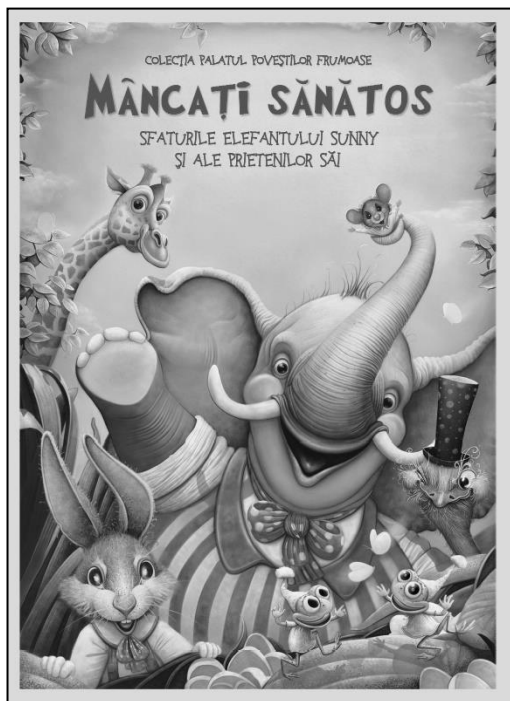
Bătrânul plângea, și abia mai putea citi din cauza lacrimilor. Plângea, și simțea cum inima îi arde în piept...

Copilul se sculă din somn brusc. În cameră era foarte frig, focul din sobă se stinsese. Dar inima îi bătea în piept cu putere. Și își aminti visul... Aprinse o lumânare. Privi apoi spre icoană și recunoscu chipul Străinului... Ani de zile l-a tot frământat visul acela. L-a frământat până ce a ajuns preot. L-a frământat și după aceea, până când a îmbătrânit. Și, în toată viața lui, a simțit că inima i-a rămas plină de iubire pentru ceilalți. Pentru că Îl primise în ea pe Cel ce este Iubire...

Cuprins:

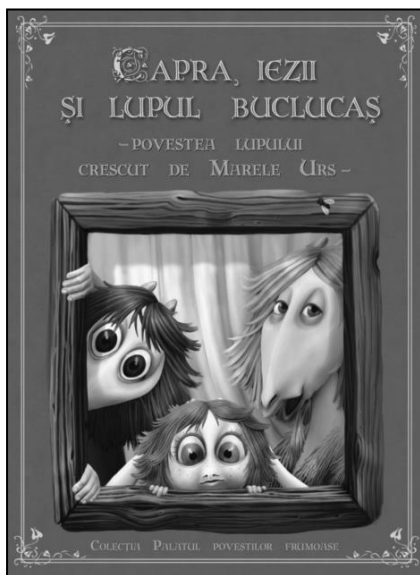
Introducere	5
Doctorul de povești	8
Hoțul de povești	13
Comoara din povești	21
Palatul poveștilor frumoase	28
Puterea iubirii	35
Povești cu iubire.....	49
Cel mai scump cadou de Crăciun	56
Cordonul bunicii	62
Zidurile din suflete.....	68
Ultimul nivel	71
Floarea Prințului <i>Nu-pe-aici</i>	75
Hoțul de vieți.....	84
Cei trei frați	88
Povestea regelui lacom.....	92
Povestea vulturilor aurii.....	99
Doctorul doctorilor	102

De același autor:



Majoritatea oamenilor se confruntă cu problema alimentației nesănătoase. Copiii nu fac excepție, ba dimpotrivă. Ei par a fi publicul țintă pe care unii producători vor să îl câștige, folosindu-se de factorul gust în detrimentul calității. E nevoie însă de o educație atentă în această privință. Și tocmai pentru că, de obicei, copiii sunt refractari când vine vorba de alegerea hranei sănătoase, am căutat – prin intermediul câtorva povești – să le spun lucruri pe care astfel cred că le receptează mai ușor.

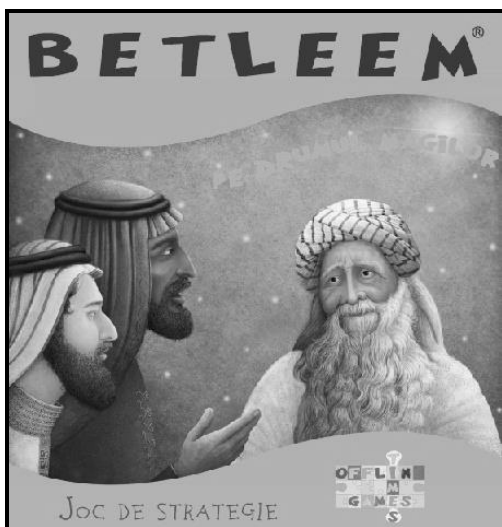
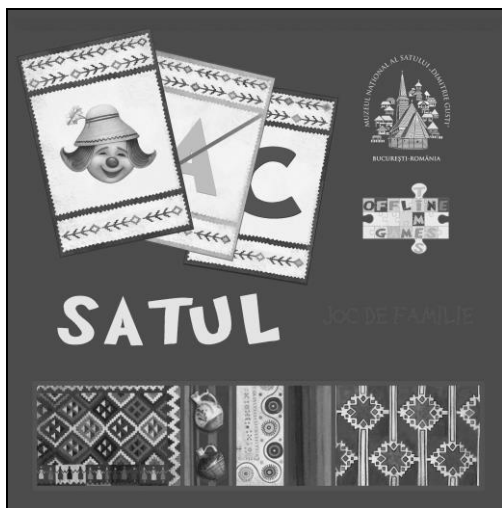
Danion Vasile



Povestea „Capra cu trei iezi” a lui Ion Creangă este, fără îndoială, una dintre cele mai cunoscute povești din literatura română. Totuși, pe unii copii această poveste i-a întristat. Printre aceștia, se numără și fiica mea cea mare, Nectaria, care mi-a spus că nu îi place o poveste în care familia nu rămâne întregă. Această idee, cât se poate de simplă, a fost cheia care m-a ajutat să rescriu povestea caprei cu trei iezi.

Dacă astăzi sunt apreciate poveștile cu final neașteptat, în care conținutul e modificat pentru a corespunde exigențelor unui public de vârstă tânără hrănit cu desene animate pline de monștri și de violență, prin textul de față am încercat un demers invers – acela de a le oferi copiilor o poveste care, luând ce e mai frumos în *scenariul* original, să îi învețe că bunătatea învinge răul, că iertarea e mai importantă decât răzbunarea.

Danion Vasile



JOCURI EDUCATIVE
www.areopag.ro